

Lord

genaamd
De groote

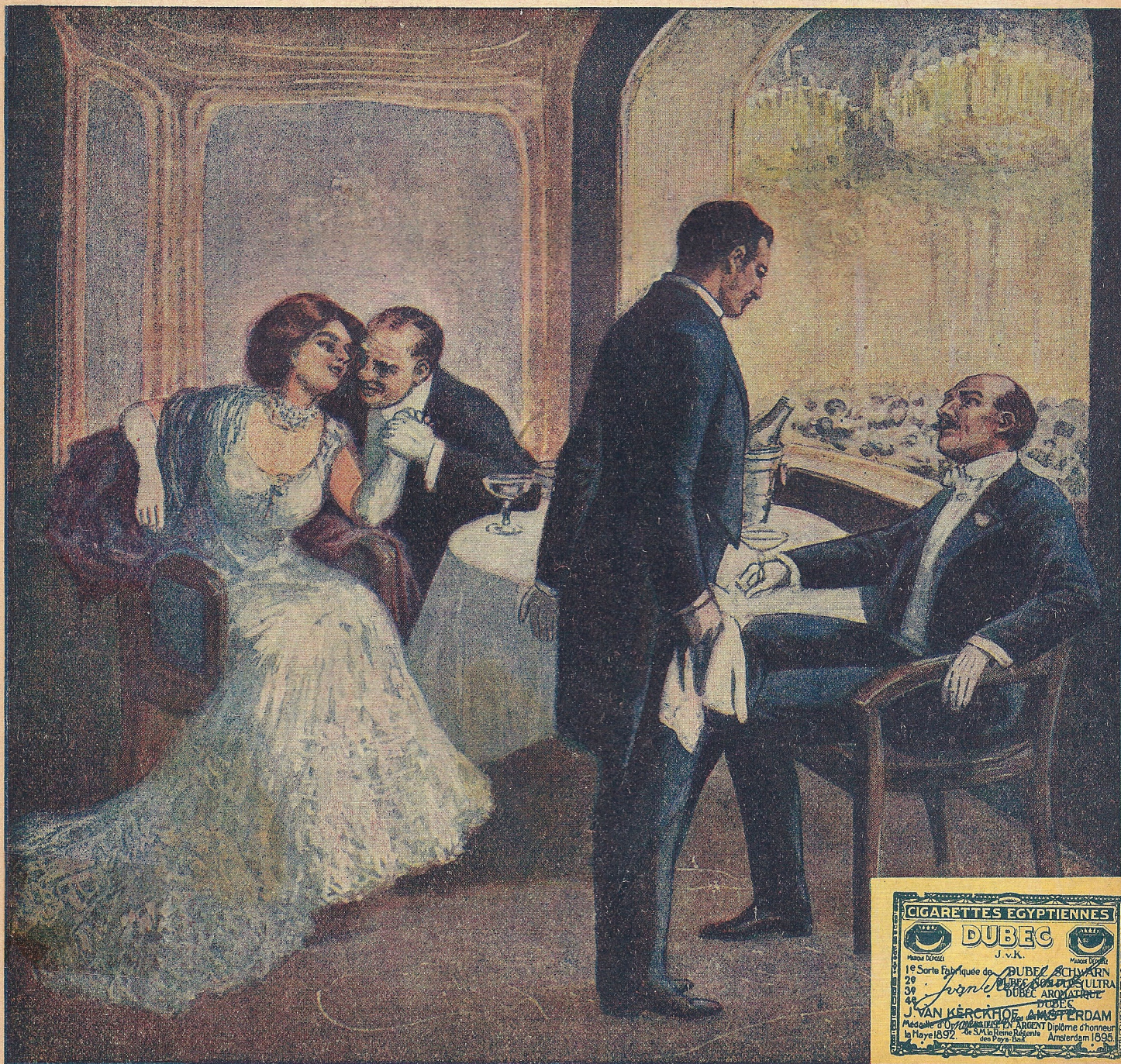
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 568

De Millioenenerfenis.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
2de Sorte Fabrique de **DUBEC ROUGE ULTRA**
3de Sorte Fabrique de **DUBEC AROMATISE**
4de Sorte Fabrique de **DUBEC**

J. van Kerckhove

J. VAN KERCKHOVE, AMSTERDAM
Fabricateur d'Orfèvrerie en Argent Diplôme d'honneur
le 1er Mars 1892. de S.M. le Prince Régent d'Amsterdam 1893.
des Pays-Bas

NIEUWE SERIE.

DE MILLIOENEN- ERFENIS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Raffles thuis.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Rustig, in een groote club-fauteuil gedoken, de lange, slanke beenen recht voor zich uitgestrekt, zat Lord Edward Lister, alias John Raffles voor den haard in zijn studeerkamer en staarde in het vuur.

De gloed der vlammen deed zijn edel, fraai gevormd profiel scherp uitkomen, gaf relief aan den vierkanten, energieke kin en den fraai gevormden rechten neus en deed zijn licht grijze oogen als zwemmen in een gloed van gesmolten metaal.

Rustig en onbeweeglijk zat hij daar met de rechterhand onder den kin, terwijl hij in de linker een pas ontvangen brief hield.

Naar aanleiding van hetgeen hij in dien brief gelezen had, was hij in diep gepeins verzonken.

De brief kwam uit Berlijn en was geschreven door een der vele vrienden, die hij zich in die stad had gemaakt en die thans zijn hulp had ingeroepen ten behoeve van een paar jonge meisjes, Poolschen van geboorte, die tijdelijk te Berlijn vertoefden en die door de schurkenstreken van een gewetenloos man op het punt stonden geruïneerd te worden.

Raffles 568.

Raffles had geen oogenblik gearzeld in het nemen van een besluit. Daarover was het dan ook niet dat hij nadacht. Het stond bij hem vast, dat hij zijn bijstand aan de meisjes zou verleen, maar hij dacht alleen na over den vorm, dien zijn hulp zou aannemen.

In den geest was hij bezig geweest een plan uit te werken. Wij zeggen: bezig geweest, want al peinzende waren zijn gedachten afgedwaald en was hij aan het soezen geraakt over zijn vervlogen leven.

Tijd, plaats, uur en jaargetijde waren uitstekend geschikt voor dergelijke overpeinzingen. Buiten heerschte een dichte, doordringende, ijskoude nevel, die de ademhaling belemmerde en alle uitzicht uitsloot.

In den vooravond had het hevige gewaaid, gestormd bijna en hij had zijn vriend en secretaris, Charles Brand, die hem voor eenigen tijd ging verlaten, daar hij bij vrienden in het zuiden van Frankrijk was uitgenoodigd daar een paar weken door te brengen, lachend toegevoegd, dat hij hoopte spoedig het bericht te krijgen, dat hij veilig in Frankrijk was aangekomen, daar dit met het oog op den wind nog

zoo zeker niet was. Toen hij in zijn gezellige kamer, waar de groene kap van zijn studeeren schemerlamp een zacht diffuus licht uitstraalde, was teruggekeerd, was hij in den stoel bij den haard neergevallen en had eenigen tijd geluisterd naar de gierende windvlagen, die in den schoorsteen loeiden.

Plotseling echter, even plotseling bijna als de wind opgekomen was, was hij bedaard en had een dichte nevel zich over het geteisterde aardrijk uitgespreid.

In de gezellige kamer van Raffles was hiervan echter niets te merken, maar de wetenschap, dat het buiten weinig aantrekkelijk was, had het vertrek nog gezelliger doen schijnen en daar het in huis zeer stil was, waren de gedachten gekomen en had zich zijn verleden als onweerstaanbaar aan hem opgedrongen.

Veel van hetgeen hem in den laatsten tijd was gepasseerd, vele van zijn talrijke avonturen kwamen hem in den geest terug en voor zijn geestesoog trok menig spannend, angstig oogenblik duidelijk, alsof hij het opnieuw beleefde, voorbij.

Eindelijk stelde hij zich zelf de vraag of hij met tevredenheid kon neerzien op het leven, dat hij leidde en op de daden, die hij bedreven had en kalm als een koel rechter, die vonnis velt, moest hij erkennen, dat er inderdaad geen reden bestond om ontevreden te zijn.

Overal, in het geheele land en ver daarbuiten, was zijn naam bekend. Zijn naam, maar niet zijn persoon. Hij moest even hardop, doch zacht lachen als hij er aan dacht, dat in de vele, vele jaren van zijn avontuurlijk leven nog niemand hem kende, nog niemand wist wie hij was.

Toen hij tientallen jaren geleden, naar aanleiding van een grove onbillijkheid, die men hem had laten ondergaan en die in nauw verband stond met den dood zijner ouders en hun nalatenschap,¹⁾ het leven was begonnen, dat hem onder en boven de wet plaatste en den naam had aangenomen van den man, die in het verre Oosten altijd door hem als een held, een ridder zonder vrees of blaam was vereerd, had hij weinig kunnen denken, dat zijn identiteit zoovele jaren daarna nog niet uitgelekt zou zijn en dat er veel kans op bestond, dat dit nimmer het geval zou zijn.

Iedereen in Londen kende Lord William Aberdeen, onder welken naam, die hem volgens den letter van de wet ook toekwam, hij in deze villa, welke te midden van een grooten tuin, waaraan bovendien nog een uitgestrekt park grensde, woonde, als een zeer rijk, eenigszins zonderling filantroop, wiens voor naamste bezigheid bestond in het wegschen-

ken van aanzienlijke bedragen aan allerlei instellingen, welke op de openbare liefdadigheid waren aangewezen, zooals weeshuizen, vondelingen-gestichten, kinder-hospitalen, herstellingsoorden enz., maar niemand had het nog ooit in zijn hoofd gekregen dezen man, die al weldoende door het leven ging, te vereenzelvigen met den gentleman-inbreker, die wegens zijn onvindbaarheid van de politie den naam had gekregen van den Grooten Onbekende.

Even krulden zich zijn lippen tot een spotlachje toen hij daaraan dacht en in den geest zijn aartsvijand, den hoofd-inspecteur van politie Phileas Baxter voor zich zag, een man, die zijn leven scheen te hebben gewijd aan de arrestatie van den meesterdief, zonder het vooruitzicht te hebben daarin ooit te zullen slagen.

En toch waren de keeren niet te tellen, dat hij dien braven man onder de oogen kwam en met hem sprak. Maar nog nimmer had hij zijn ware uiterlijk gezien. Wel wist de politiemans, dat zijn vijand, die soms onder zijn neus de stoutmoedigste inbraken pleegde, om af te nemen van een rijken nietsnutter, die totaal vergat dat er menschen en instellingen waren die recht hadden op een gedeelte van zijn overvloed, allerlei hulpmiddelen tot zijn beschikking had, zooals snelvarende motorbooten, ja zelfs over een buitengewoon snelle vliegma chine beschikte, waardoor hij zich met onge looflijke vlugheid kon verplaatsen, maar precies beschrijven hoe hij er uitzag, dat kon hij niet. Het eenige, dat hij positief wist, was, dat hij lang en slank moest zijn en een donker uiterlijk bezat. Ook wist hij zeker, dat Raffles in zijn werk geholpen werd door een nog jongen man, die als zijn assistent steeds hem vergezelde en ook door een reusachtigen kerel, die zulke geweldige vuisten en ontzettende spieren had, dat Maciste of Ursus een kleine jongen bij hem vergeleken was.

En dit alles kwam doordat Raffles in buitengewone mate de kunst verstond om zich en de zijnen te vermommen.

Men diene hierbij niet te denken aan de grimeerkunst van de tooneelspelers, die inderdaad soms zeer groot is, maar die niet volmaakt kan en ook niet behoeft te zijn, daar zij steeds onder kunstlicht en op eenigen afstand van het publiek werken. De vermomningskunst van Raffles was iets aparts, iets onge looflijks, daar hij, zelfs wanneer hij in helder daglicht, ja met de brandende zon op zijn vermomd gelaat, daar geen teeken van verried.

Hij werkte niet met tooneelpruiken en ook niet met de stiften schmink en kleursel, die elke tooneelspeler in zijn garderobe bezit. Neen, zijn hulpmiddelen bestonden uit geheel andere stoffen en waren voor het meerendeel door hem zelf uitgevonden en samengesteld.

¹⁾ Men zie hiervoor No. 523: Het levende schilderij.

Moest hij soms, wanneer hij bij voorbeeld een bestaand persoon had uit te beelden, van valsche haren gebruik maken, dan had hij daarvoor stukken vleeschkleurig caoutchouc, waarop menschelijk haar was geïmplanteerd, welk haar hij in staat was te behandelen als natuurlijk haar, dat wil zeggen, hij kon het verven, krullen en in alle vormen opmaken. Het was de natuur op den voet gevolgd, ja overtroffen.

Verder kon hij zijn huid veranderen door allerlei kleurwatertjes, die in staat waren van hem een grijsaard, zoowel als een jong meisje te maken. Zonder de minste moeite veranderde hij den vorm van zijn neus door onderhuidsche parafine-inspuitingen en wijzigde hij de kleur zijner oogen door indruppeling.

Al deze hulpmiddelen paste hij ook toe op de personen, die hem hielpen, in casu den jongen man, die hem altijd op zijn tochten vergezelde en die niemand anders was, dan Charles Brand, zijn vriend en secretaris, die, zooals wij weten, dezen avond, waarop ons verhaal aanvangt, naar Frankrijk is vertrokken voor een paar weken vacantie, evenals Henderson, den chauffeur van mylord, die ook vertrekken zal naar Wales, waar de reus familie heeft, doch pas wanneer hij zijn meester, dien hij vereert als een jongeling zijn verloofde, naar den trein heeft gebracht, welke hem brengen zal naar Berlijn, waarheen de plicht hem roept, omdat daar de onschuld belaagd wordt door de misdaad, de misdaad, die hij bestrijdt even krachtig, maar veel doeltreffender dan de justitie, omdat hij gewoonlijk zijn eigen rechter is en niets te maken wil hebben met processen of pleidooien.

Dit alles, wat wij nu verhaald hebben, trekt aan het geestesoog van Raffles voorbij en het zal ons dus niet verwonderen, dat hij in alle bescheidenheid meent een soort deus ex machina te zijn en tevreden over zijn werk kan zijn.

En nu staat hij wederom op het punt den strijd tegen de misdaad aan te vangen. Weliswaar geldt het thans niet een of anderen rijk-aard van een teveel aan bezit te ontlasten, om dat te distribueeren onder hen, die naar een kruimpje van de tafel van overvloed hunkeren, maar ook dit doel is het doen zegevieren van de rechtvaardigheid, het woord, dat hij met gouden letters in zijn blazoen heeft gegrift, waarvoor hij leven wil en sterven zal.

Nog geruimen tijd blijft het stil in het vertrek, waar de stilte slechts wordt verbroken door het speelwerk van de Westminsterklok, die om het kwartier de bekende melodieuze tonen doet hooren en het gekraak en gespat van de in den haard verterende houtblokken, maar als eindelijk de klok het middernachtelijk uur heeft geslagen, richt de lange, slanke gestalte van Raffles zich op, rekt zich eens uit en verlaat de kamer om zich naar zijn slaapvertrek te begeven, waar hij nieuwe krachten wil zoeken in een verkwikkenden slaap, ten einde de vermoeienissen en gevaren, die hem wachten, het hoofd te kunnen bieden.

Vóór de klok twaalf uur verder is, vinden wij hem reeds op weg naar de hoofdstad van Duitschland, waar zijn taak hem wacht.

Welke die taak is, zullen wij in de volgende hoofdstukken zien.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Raffles wordt advocatenklerk.

Het weer te Berlijn was niet veel beter dan te Londen. Het leek wel alsof de mist zich over het geheele aardrijk had heengestulpt, want ook in de Duitsche hoofdstad was de nevel even ondoordringbaar als te Londen.

Het was echter wat minder koud geworden, maar er viel een naargeestige motregen, die alles kil en klam maakte en het plaveisel, dat in sommige buurten nog schromelijk te wenschen overliet, tot een waren modderpoel maakte.

In een schamele overjas gedoken spoedde temidden der vele voetgangers zich een lange, slanke man door de straten.

Die man was Raffles, maar zelfs nu wij dit weten was het aan zijn uiterlijk niet te zien. Hij had eenige ingredienten om zich te vermommen op reis meegenomen en had zich reeds in de gereserveerde coupé, waarin hij gezeten was op weg naar Folkestone, om vandaar naar Vlissingen over te steken, zoodanig bewerkt, dat, toen hij aan boord stapte nie-

mand in hem den man zou hebben herkend, die te Londen aan het Victoria-Station in den trein was gegaan.

Hij had nu het voorkomen van een fatsoenlijken burgerjongen, wien het tot dusverre in de wereld niet meegeloopen is.

In deze gedaante bewoog hij zich te midden der voetgangers te Berlijn. Het was duidelijk, dat hij een vast doel voor oogen had, want hij liep met snellen pas en aarzelde geen oogenblik bij het omslaan van hoeken en het inslaan van andere straten. Raffles was goed bekend te Berlijn, daar hij er al vaak vertoefd had, zooals trouwens in de meeste groote steden van het continent.

Zijn weg voerde hem van de drukke straten af naar een buurt, die nog tot het oude Berlijn behoorde. Het was daar verre van aanlokkelijk. Kleine winkels en verwaarloosde woonhuizen, die in het onzekere, wintersche licht nog onooglijker schenen dan zij waren, wisselden af met grootere huizen, die eertijds een zekere pracht en weelde hadden tentoongespreid, maar die nu teekenen van verwaarloozing en verval begonnen te geven.

Voor een dergelijk gebouw hield Raffles eindelijk stil.

Het uiterlijk van het gebouw was smerig en onoogelijk. Een verwaarloosde stoep van een grauwe kleur voerde naar de eenige etage.

Van de stoep kwam men in een gang, waarop drie deuren uitkwamen, die vroeger wit waren geweest, doch nu vuilgrijs waren.

Die deur, die tegenover de stoep was, droeg een naamplaat, met den naam. Karel Lurwas, waar onder stond: „Informatiebureau en kantoor voor betrekkingen”.

Daarnaar te oordeelen moest Karel Lurwas van alle markten thuis zijn.

Raffles, die zeer eenvoudig gekleed was en er absoluut niet opvallend uitzag, opende de deur naar de kamer aan de rechterhand en ging naar binnen.

Een half uur later kwam hij weder te voorschijn, wreef zich, volgens zijn gewoonte de handen en stak een sigaret op.

Hij had in den brief, dien hij van zijn vriend te Berlijn ontvangen had, voldoende informatie gekregen, om kalm en rustig het plan, dat hij had opgemaakt, ten uitvoer te brengen.

Hij wist wie en wat Karel Lurwas was en hoe hij zich tegenover den man te gedragen had. Hij had daarenboven geluk gehad, want de eerste schreden, die hij gezet had, leidden reeds tot de ontdekking, dat die kerel een soort menschelijke hyena was.

Het bureau voor betrekkingen, dat hij exploiteerde, was niets anders dan een roofohol voor toch reeds arme en betrekkinglooze menschen, om hun het laatste geld uit den zak te

kloppen door de voorspiegelingen van goede betrekkingen, die zich nimmer voordeden.

Raffles was juist binnengetreden op het oogenblik, toen hij een arm man zijn paar bespaarde duiten als borgtocht voor een betrekking op zijn kantoor — als zoogenaamd bureauchef — wilde afnemen.

Hij waarschuwde den jongen man, die daar in de voorkamer zat, gaf hem eenige goudmarken als schadevergoeding en verzocht nu zelf om de betrekking.

Dit was hem gelukt. Karl Lurwas zag in Raffles, die zich dom en groen voordeed, een onnoozel broekje, die weliswaar over een zekere kantoorroutine beschikte, maar van het leven in een groote stad overigens geen notie had.

Hij had die overtuiging gekregen, toen hij zijn bezoeker mededeelde, dat hij hem wel de betrekking kon bezorgen, doch dat daarvoor een borgtocht van duizend goudmark noodig was. Of Raffles daarover beschikte?

Raffles, die den naam van Fritz Krafft had aangenomen, afkomstig uit Hannover, had met een gebaar van oprechtheid een oude versleten portefeuille te voorschijn gehaald en den man, die een gewezen advocaat was en zich thans met allerlei duistere zaakjes bezig hield, laten zien, dat hij over dat bedrag beschikte.

Dat had den doorslag gegeven. Lurwas had de duizend goudmark opgestreken en hem daarvoor een kwitantie overhandigd en toen het geld goed en wel weggeborgen was, bleek, dat de betrekking bestond uit een baantje als klerk bij Lurwas zelf op kantoor. Die duizend mark borgstelling waren dus een uitvinding van hem zelf.

Raffles liet echter niets blijken, maar deed alsof hij dacht, dat het zoo hoorde en dat hij heel tevreden was over de conditiën, ofschoon die den eenvoudigsten pennelikker hadden moeten afschrikken, daar de werkuren lang waren en het salaris nauwelijks genoeg, om zich in het leven te houden, een armzalige kamer te betalen en ééns per week een schoone boord te kunnen omdoen.

Maar dit alles deerde Raffles niet het minst. Integendeel hij meende reden te hebben, om zich te verheugen. Hij was naar Berlijn gekomen met het doel wat meer van Lurwas te weten te komen en had zich daarom naar diens kantoor begeven, maar dat hij bij hem in dienst zou komen, daaraan had hij in zijn stoutste droomen niet durven denken. Nu hem dit gelukt was leek zijn doel hem niet moeilijk te bereiken.

Hij had met zijn aanstaanden patroon afgesproken, dat hij reeds den volgenden dag in dienst zou komen, daar het druk was, ofschoon hij er niet op rekenen mocht de drie dagen,

die nog aan de week ontbraken, betaald te krijgen.

Raffles had geen bezwaar gemaakt en Lur was wreef zich na het vertrek van zijn aanstaanden bediende in de handen, meenende dat weer eens prachtig voor elkaar gebracht te hebben. Hij kon natuurlijk niet vermoeden, dat hij met Raffles den duivel in huis had gehaald, ofschoon hem dat spoedig genoeg zou blijken. Hij maakte, na het vertrek van Raffles eenige toebereidselen door het achterkamer-tje, waar zijn bediende zou komen te zitten, wat op te ruimen en het lessenaartje, dat het slagveld van zijn werkzaamheden zou vormen, stofschoon te maken.

Toen dat afgeloopen was, sloot hij zijn kantoor, stak een dikke sigaar op, hulde zich in zijn overjas en wandelde door den mist in een hoogst vergenoegde stemming naar huis.

Toch was hij niet zoo goed in zijn humeur of hij werd daarin overtroffen door zijn aanstaanden bediende, Raffles, alias Fritz Krafft, die in het vooruitzicht van zijn werkzaamheden op het kantoor van den verloopende advocaat, naar Kempinsky was gegaan, om daar eens met een lekker dineetje afscheid te nemen, voorloopig afscheid althans, van alle weelde en comfort.

Tegen elf uur 's avonds zocht hij zijn logies op, bestaande uit een armoedig kamertje in de Rosenthalerstrasse, dat hij voor enkele goudmarken per week bij een weduwe had ge-

huurd, omdat hij zijn rol tot in de kleinste onderdeelen goed wilde spelen en het niet van kleinigheden wilde laten afhangen, dat deze misschien niet zou slagen.

Wie denken mocht, dat dit den man, die toch aan een weelderig leven gewoon was, een groote overwinning had gekost, zou zich echter vergissen. Raffles paste zich met verbluffend gemak aan elken toestand aan en toen hij een half uur later zich in het schamele ledikant uitstreekte, om eenige uren rust te genieten, was hij net zoo rustig en gevoelde hij zich net zoo behaaglijk alsof hij op de fijne, zachte, linnen lakens en sloopen lag van zijn eigen groot koperen Engelsch ledikant, dat op het oogenblik ongebruikt en verlaten in zijn ruime slaapkamer van zijn villa te Hampstead Heath stond.

Zijn goed geweten en het vooruitzicht zijn rol tot het bittere einde goed te spelen, maakte het grove katoen, waarmede zijn overigens zindelijk bed gespreid was, tot zachte zijde, evenals honger rauwe boonen zoet maakt.

Vijf minuten nadat hij ingeslapen was, droomde hij van een groote moreele overwinning en zag hij zich zelf als een moderne Sint George den draak overwinnen in den vorm van een paar gewetenlooze schurken, die hunne klauwen naar het fortuin van een paar onschuldige meisjes hadden uitgestrekt, maar, vóór dat zij hierin waren geslaagd, den voet op den nek had gezet.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

DERDE HOOFDSTUK.

Het verdwenen document.

Voor een ouderwetsche schrijftafel zaten twee jonge meisjes in diepen rouw en doorzochten de nagelaten papieren en documenten van hun overleden vader, den grondbezitter Wilhelm Dalkow te Schöneberg.

Alle vakken van de groote kast waren geopend en een hooge berg van allerlei papieren lag op de tafel.

Zonder testament — door een plotselinge beroerte getroffen — was de overledene aan zijn beide dochters ontrukkt en nu waren zij bezig, een kwitantie over een afgeloste hooge schuld van den vader op te zoeken, die voor haar armoede of rijkdom beteekende.

Het was reeds laat in den avond, de oude hangklok, die in het portaal van de kleine wo-

ning hing, verkondigde met galmend geluid, dat het acht uur was.

Margaretha Dalkow, de oudste der beide zusters, een blondine van 24 jaar, luisterde naar het slaan der klok en zei tot haar zuster:

„Mijn hemel, Frida, het is reeds acht uur.

„Ieder oogenblik kan Ernst komen en wij hebben nog niets voor het avondeten in huis.”

„Ga heen en zorg er voor,” luidde het korte antwoord der zuster, die nog steeds ijverig aan het zoeken was.

De oudste keek zenuwachtig naar de te vergeefs doorgezochte papieren en zei met een diepen zucht:

„Frida, rust toch wat uit, kindlief. Het is vergeefsche moeite. Wij vinden niets.”

„Dat doet niets ter zake Greta,” antwoordde de jongste op beslist toon, „jij bent helaas precies als onze goede overleden moeder.

„Je geeft zoo spoedig den moed op. Ik niet, Greta. Ik heb vaders aard en vaders stijfhoofdigheid, en daardoor zal ik dien schurk, dien bedrieger, dien Geiz, die zich onze erfenis wil toeëigenen, ontmaskeren. Ik weet zeker, dat vader hem het kapitaal heeft teruggegeven.

„En ik weet van moeder, dat vader zijn papieren van waarde in dit ouderwetsche meubelstuk had geborgen.

„Wanneer ik het papier niet in deze vakken vind, dan moet het in een geheim vak, dat ons onbekend is, liggen, en ik sla de kast desnoods tot brandhout, want ik wil ontdekken of hij ons een poets heeft gebakken.”

„Je zult niets vinden, Frida — —”.

„Ga voor het avondeten zorgen, Greta, met deze papieren kan je verloofde zijn maag niet vullen.”

De oudste zuster ging heen en verliet het huis, dat met het dak van blauwe pannen, die met mos en gras begroeid waren, als een dwerg tusschen de moderne reuzengebouwen aan de hoofdstraat lag.

Het was een leelijke natte Novemberdag. De straten waren morsig en glibberig.

Margaretha Dalkow, die, om zich tegen de koude en regen te beschermen, een zwart wollen doek om haar hoofd en schouders had geslagen, keek naar het grauwe mistige weder, en bleef eenige seconden bij de voordeur staan omdat zoo juist dicht bij hen, aan de halte, een elektrische tram stilhield.

Met deze tram kwam meestal op dat uur haar verloofde, dien zij niet lang voor den dood van haar vader op een pleziertochtje had leeren kennen.

Hij was twee jaar ouder dan zij en als boekhouder in een bankierszaak werkzaam.

Margaretha bespiedde aandachtig de passagiers die uitstapten, en plotseling straalde haar gelaat van blijdschap.

Zij had hem herkend.

Haastig snelde zij naar een jongen man met een slanke gestalte, en daar hij haar door den mist niet onmiddellijk herkende, schrikte hij, toen plotseling twee armen om zijn hals werden geslagen en een frisch gelaat hem den zachten mond tot kussen aanbood.

„Kind, ben jij het?” riep hij vroolijk uit en omhelsde haar.

„Ja, jou ondeugd, je hebt mij niet herkend. Dat verdient straf.”

„Greta, vandaag mag elkeen gerust zeggen, dat hij beneveld is. Is dat een weer?! Doch vertel mij nu eens wat doe je hier op de straat?

„Moet je verkouden worden? Gauw in huis.”

„Neen, lieveling, nog niet. Nu kan je mij, wanneer je er plezier in hebt naar den slager en kruidenier vergezellen.

„Ik moet voor onze magen zorgen. Jij hebt honger, en anders wordt Frida nog ziek. Zij zit heden den ganschen dag voor vaders schrijftafel en heeft bijna nog niets gegeten.”

„Goed,” antwoordde de jonge man, „laat ons voor die arme Frida een schecpslading kopen.”

Gearmd stapten zij voorwaarts.

Nadat zij de inkoop hadden gedaan en op den terugweg waren, zei Margaretha Dalkow:

„Vandaag heeft onze advocaat, de oude dr. Goerner den naam van den advocaat van Geiz vernomen.”

„Wie is het, Greta?”

„Dr. Goerner zeide, dat het een der sluwste mannen was, die te Berlijn wonen. Een zekere Lurwas.”

„Een procureur?”

„Neen, Ernst. Hij moet chef van een berucht kantoor voor betrekkingen zijn en met dieven en misdadigers in connectie staan, die bij hem om raad komen, op welke manier zij hun straf kunnen ontloopen. Dr. Goerner zegt, dat het een schandaal is, dat niemand dien man ontmaskert. Doch hij is te geslepen.”

„In jullie proces zal hem echter al zijn sluwheid niet helpen, hoop ik,” zei Ernst.

„Hopenlijk,” antwoordde zij en toch lag er iets in haar stem, alsof zij niet veel hoop koesterde. — —

Zij waren voor hun huis gekomen en gingen naar binnen.

Frida Dalkow was van de schrijftafel opgestaan en had alle papieren en documenten op den grond gelegd.

Met een bitter lachje, dat in het geheel niet op dat frissche, jonge gelaat paste, begroette zij de binnenkomenden en zei:

„Het ziet er hier netjes uit, hè Ernst? Dat is tot nu toe onze gansche erfenis. Een koopman in lompen geeft misschien een paar dubbeltes voor dat papier. Na het avondeten zal

ik nog uit de oude schrijftafel voor een mark brandhout maken en ik vrees, dat dit alles zal zijn."

"Wil je die mooie, oude schrijftafel stuk maken?" vroeg Ernst Mielke verbaasd.

"Ja, Ernst, dat wil ik, omdat die oude schurk ons schandelijk wil bedriegen," antwoordde Frida.

"Morgen is de zitting van de rechtbank. Wanneer wij de kwitantie niet kunnen toonen, om te bewijzen, dat vader het geleende kapitaal aan dien Geiz reeds heeft terugbetaald, kunnen jullie beiden in je huwelijk honger lijden en zal ik, daar ik niets geleerd heb, als dienstmeisje mijn brood moeten verdienen."

"Ben je er beslist zeker van, dat Geiz het geld terug heeft gekregen?" vroeg Ernst Mielke.

"Ginds in de zijkamer heb ik gezeten. Ik hoorde duidelijk, dat Geiz zeide: nu, oude vriend, de zaak is dus afgehandeld. — Wilt u nog altijd met den verkoop van uw stukken grond wachten? — Ik neem ze onmiddellijk. Daarop antwoordde vader: Ik laat de stukken grond voor mijn dochters liggen. Jaarlijks wordt de waarde hooger, en mijn kinderen konden zodoende nog eens millionnaires worden. Dat hebben zij dan aan mijn inzicht te danken."

"Flinke millionnaires zijn wij geworden, niet waar?" besloot Frida. "Hoeveel geld is er nog in huis, Greta?"

Deze maakte de tafel voor het avondmaal gereed en zei:

"Maak je niet bezorgd, Frida. Ik bezit nog eenige honderd goudmark, en dit kleine huisje is en blijft, al verliezen wij ook de stukken grond bij Warschau, ons schuldenvrij eigendom. De rentenier Warnecke bood mij gisteren veertigduizend goudmark, wanneer wij het wilden verkoopen. Dus vader liet ons nog niet zoo arm achter."

"Natuurlijk! Jij bent altijd tevreden, Greta," hernam Frida. "Ik geloof, dat het mogelijke verlies van onze stukken grond je tamelijk onverschillig laat. Geld schijnt voor jou een geheel ondergeschikte zaak te zijn. Hopelijk denkt Ernst er anders over."

"Ik ben het met Greta eens," antwoordde de jonge man en keek met een vroolijk lachje

naar zijn verloofde, die als een huismoedertje brood sneed.

"Verliefde lieden zijn nooit verstandig," antwoordde de jongste zuster.

"Ik zou inderdaad wenschen, dat je nog eens in de noodzakelijkheid kwaamt, mij gelijk te moeten geven. Het is eenvoudig onzin, om zoo onverschillig over geld te denken. En jij bent nog wel ondergeschikte!"

"Zeker," antwoordde Ernst Mielke, "en misschien juist daardoor heb ik ondervonden, dat rijkdom alleen de menschen geen geluk aanbrengt, doch in de meeste gevallen degeneert en slechte hoedanigheden bij den bezitter opwekt. Dit is juist evenzoo, wanneer men in het geheel geen geld heeft. Groote armoede en groote rijkdom zijn beide even gevaarlijk."

"Gaat zitten," riep Margaretha Dalkow. "Zoo voortdurend te twisten is onnut tijd verspillen. De praktijk leert het ons meestal geheel anders."

"Hu — — hu — — hu — —" hernam de jongste zuster, "jij zult stellig een goede gouvernante of onderwijzeres worden, Greta."

"Prosit, jelui beidjes." Zij nam het voor haar staande glas bier op en hield het in de hoogte, vóórdat zij het uitdronk.

Met een zucht van welbehagen zette zij het ledige glas op tafel neer en zei:

"Kinderen, het doorsnuffelen van al deze papieren maakt dorstig. Ik moest heele wolken van stof inademen. Dan doet zoo'n glas bier iemand goed."

"Je houdt naar het schijnt van een flinken slok," plaagde Ernst Mielke.

"Ja. Schenk mij nog maar eens in," zei Frida. Zij schoof haar zuster het glas toe en ging voort:

"Ik heb later kracht noodig, wanneer ik de schrijftafel met de bijl stuk moet slaan. Jammer, dat ik niet aan Geiz of Lurwas zoo'n slag kan geven!"

Margaretha's hand, die het glas vasthield om het opnieuw te vullen, beefde toen haar zuster deze namen noemde, en het was of alleen de klank reeds de goede stemming van het kleine gezelschap verstoorde.

In ernstige gedachten verdiept, zaten zij voor hun glazen, en zelfs de steeds opgeruimde, levenslustige Margaretha keek treurig voor zich uit. . . .

VIERDE HOOFDSTUK.

Een pleidooi.

Voor den aanvang der zittingen van de rechtbank van het arrondissement I heerschte in de gangen van het gebouw de gewone bedrijvigheid.

Alle standen der bevolking komen daar dagelijks bij elkander en op den gewonen toeschouwer maakt het voortdurende heen en weer geloop der tamelijk talrijke menigte den indruk, dat geheel Berlijn niets anders te doen heeft, dan elkander wederzijds aan te klagen.

In een der gangen stonden de speculant, grondbezitter en zoogenaamde architect, Geiz met zijn raadgever Lurwas in een vensternis en wachtten, totdat hun naam werd opgeroepen.

Lurwas was in de proceszaak op zijn verzoek als advocaat van den speculant opgetreden.

„Reeds vijf minuten over den vastgestelden tijd,” zei Geiz op ontevreden toon en keek op zijn gouden horloge.

De naast hem staande Lurwas — hij liet zich dokter noemen — vertrok zijn gluiperig gelaat tot een grijnslach en keek met zijn groen-grijze oogen, die door een gouden loznet gluurden, den speculant listig aan. Toen zei hij:

„Je kunt zeker den tijd niet meer afwachten? Steek nu maar je gouden horloge weer weg, dat bluffen kan je nog duur te staan komen. Je bent niet de eerste, wien men hier eens flink de waarheid heeft verteld.”

Geiz stak het horloge onverschillig weg en knoopte zijn kostbaren pels dicht.

Dr. Lurwas wilde wederom iets zeggen, toen Geiz hem een stoot in de ribben gaf, terwijl hij zeide:

„Daar zijn de meisjes — de Dalkows!”

Nieuwsgierig keek Lurwas in de aangeduide richting en beweerde glimlachend:

„Nette meisjes. Wie is die jonge melkmuil, die naast een van haar loopt en ons zoo aankijkt?”

Geiz draaide zich om, zag den bedoelden persoon en antwoordde:

„De verloofde van Margaretha Dalkow. Hij is bankbediende.”

„Zoo — — zoo — — Ziet er tamelijk dom uit.”

Geiz begon te grijnslachen en zei langzaam: „Hij zal ons niet bijten.”

Op dit oogenblik kwam een bode uit de getuigenkamer en riep in de gang:

„De getuigen in zake Geiz tegen Dalkow!”

De opgeroepenen traden het volgepropte vertrek binnen, waar een benauwde atmosfeer heerschte.

Met moeite baanden Geiz en Lurwas zich een weg naar de balustrade voor de rechters-tafel, waar de advocaten in de zoo juist besproken rechtszaak als twee huppelende, fladderende reusachtige vogels met elkander twistten.

Zij maakten voor de breede, ineengedrongen gestalte van Geiz plaats.

Als een man van zaken, als een koele, nuchtere koopman, besprak de rechter het nieuwe, door hen te behandelen proces en begon, toen de getuigen aanwezig waren, met eentonige stem het proces-verbaal voor te lezen.

„Het betreft vaststelling van de rechten der partijen ten opzichte van stukken grond, die nabij Warschau in Polen liggen en ongeveer zeventuizend vierkanten roeden groot zijn.

„De stukken grond staan op naam van den overleden landbouwer Dalkow in de registers ingeschreven, en nu maakt de koopman Max Geiz op deze stukken grond als zijn eigendomsrecht aanspraak, aangezien Wilhelm Dalkow hem vijf jaren geleden het onbebouwde terrein bij een leening van vijftigduizend mark als onderpand gaf. Dalkow stierf plotseeling zonder testament, tengevolge van een beroerte op 25 September, des morgens om zes uur. De erfgenamen beweren nu, dat de erflater de schuld reeds aan Geiz heeft afbetaald en deze niet het minste recht daarop heeft.

„Een acte van bewijs is tot nog toe niet aanwezig. Wel is aanwezig een schriftelijke bekentenis, dat Geiz de stukken grond in onderpand heeft ontvangen.

„De overeenkomst luidt verder, dat wanneer vijf jaar na den dag der afgifte, dus 24 September 1924, de schuld van Dalkow aan Geiz niet is terugbetaald, Geiz eigenaar van de stukken grond wordt.

„Den dag na den vervaltijd stierf Dalkow, en drie dagen later eischte Geiz, dat zijn eigendomsrecht in het kadastrale register zou worden ingeschreven.”

De president maakte een kleine pauze, en

beschouwde door zijn bril de partijen en getuigen. De advocaten van beide partijen bladerden in hunne acten en maakten zich voor den strijd gereed, en toen begon de president met het getuigenverhoor.

Welwillend rustten zijne oogen op de beide slanke meisjesgestalten, die hem en de rechters kalm aankeken.

Bij herhaling beweerden zij, dat haar vader de schuld reeds na een half jaar had afgedaan, en dat het zeer te betreuren was, dat hij zich geen kwitantie had laten geven, maar alleen de schuldbekentenis.

„Welke schuldbekentenis?” vroeg de president, en allen wendden hun blikken naar Frida Dalkow, die deze woorden had gesproken.

Een belangrijk oogenblik was aangebroken. Het gefluister van het publiek verstomde.

Helder en duidelijk klonk ieder woord, dat men uit Frida's mond hoorde:

„Ik vond den schuldbrief eindelijk hedenacht na lang zoeken in een oude schrijftafel van mijn vader.”

Met bevende handen gaf zij den rechter uit haar handtaschje een vier dubbel gevouwen papier.

Een ademlooze spanning heerschte onder de aanwezigen. Belangstellend bogen de rechters zich over het bewijsstuk. Er verliepen verscheidene minuten, waarna de president met duidelijke, langzame en heldere stem verklaarde:

„Ik heb op de mij door mejuffrouw Frida Dalkow overhandigde schuldbrief een teeken gemaakt, opdat er geen vergissing kan ontstaan betreffende dit bewijsstuk van Dalkow en dat van Geiz. De beide schuldbrieven zijn, zoo ver als ik kan beoordeelen, niet alleen van gelijkkluidenden inhoud, maar ook op gelijksoortig oud papier met denzelfden inkt geschreven, maar ook naar mijn meening met hetzelfde handschrift onderteekend. Een van beiden moet dus een duplicaat of een vals stuk zijn.”

Dr. Lurwas trapte den naast hem staanden Geiz, die zich onafgebroken met een rooden zakdoek dikke zweetdruppels van het gelaat wischte, op de teenen en fluisterde:

„Daar krijg je je deel, oude domkop. Waarom heb je mij niet de waarheid gezegd? Ik wist het immers reeds vooraf, dat je zaak niet in den haak was en dat je den strik voor je eigen hals in je zak draagt. Je bent heel geslepen. Nu zal de geschiedenis nog wel wat *gerecht worden*. Nieuwe rechtszitting, deskundigen zullen komen aandansen — en de rijks-

advocaat zal zich buitengewoon belangstellend toonen.

„Voorstellen hebben wij voorloopig niet te doen. Ik wacht niet op dat, wat ik reeds van te voren weet!

„Tot weerziens op mijn kantoor.”

Lurwas maakte, nadat hij deze woorden gefluisterd had, aanstalten om zich te verwijderen, en Geiz maakte een beweging om hem vast te houden, waarin hij echter niet slaagde.

Hij vreesde schijnbaar, alleen tegenover de rechters en zijn tegenpartij te staan. Frida Dalkow vooral keek hem met minachting aan.

Ook het aanwezige publiek keek met leedvermaak naar hem.

Hooghartig drukte hij zijn hoofd in den stierennek, die vroeger gewend was, hoopen steenen of zakken cement op een ladder naar boven te dragen, vóórdat hij zelf zoogenaamd bouwkundige was geworden, hij stak de roode vuisten in de zakken van zijn pels en had slechts een gedachte: „ik geef om jullie allen geen zier.”

Hetgeen hem inderdaad ontevreden maakte was dat, wat Lurwas hem omtrent den rijksadvocaat had gezegd. Hij vloekte in stilte daarover en deed moeite om kalm te blijven.

Zijn geliefkoosde spreuk kwam hem ook nu weer in de gedachte:

„Mij kan niemand, geen mensch verd. . . .

Ook dezen keer viel hem bij deze gedachte een steen van het hart.

Bijzonder scherp keek de rechter hem aan, toen hij op strengen toon vroeg: „Wat weet u omtrent deze dubbele schuldbekentenis?”

Zonder zelfs met de oogen te knippen, onverschillig de breede schouders ophalend, antwoordde Geiz:

„Niemendal, edelachtbare!” Onhoorbaar mompelde hij echter:

„Deze vraag moet ge liever aan een krankzinnige uit Dalldorf doen, Die zou misschien antwoorden.”

Het gebeurde zooals Lurwas het had voorspeld:

Er werd een nieuwe rechtzitting aangekondigd.

Toen de zaal bijna leeg was en Geiz naar de voordeur ging, hoorde hij iemand zeggen:

„Die daar is een van die schurken.”

En Geiz, in plaats daarover beleedigd te zijn, hief het hoofd nog trotscher omhoog.

Het woord „schurk” maakte indruk op hem en dat wilde hij ook bewijzen; en Lurwas was er de rechte man voor, die zou hem voor een paar banknoten er doorheen helpen!

VIJFDE HOOFDSTUK.

De Goudmijn.

De voormalige advocaat en tegenwoordige chef van het betrekkingen-kantoor, dr. Lurwas, scheen een veelzijdig ontwikkeld mensch te zijn. Weliswaar was de plaatsruimte in zijn kantoor niet zeer uitgebreid, zij bestond slechts uit twee naast elkander liggende vertrekken, doch dat deed schijnbaar aan het welslagen van het beroep weinig afbreuk.

De kamer, die gelijkvloers lag, was het officieele „kantoor”, dat op de straat uitkwam, het privé-kantoor — de geheime kamer — de conferentiekamer.

De inrichting van het officieele kantoor bestond uit een voormalige latafel, die in het midden van het vertrek stond en de kamer in tweeën verdeelde. Eenige wankelende stoelen stonden voor de cliënten gereed, en een oude draaistoel achter de tafel was de plaats voor den klerk.

De klerk John Raffles, of zooals hij nu heet, Fritz Krafft, paste in dit vertrek, alsof hij er voor geschapen was.

Een vettig glimmend, zwart jasje omsloot zijn gestalte. In zijn persoon vereenigde zich het gezamenlijke personeel van de inrichting, want er waren geen andere beambten aangesteld. Zijn salaris bedroeg zestig mark per maand. Lurwas gaf uit principe niet meer, hij zeide:

„Steel het ontbrekende. De betrekking op mijn kantoor is een goudmijn. En wanneer ge dit niet begrijpt, zijt ge te dom om mijn klerk te zijn —”

Een mufte, van slechten sigarettendamp bezwangerde atmosfeer vulde het vertrek, een grauwe damp omgaf de met een groen papieren kap voorziene petroleumlamp, die voor Raffles stond en zijn arbeid verlichtte.

Lurwas had dit kantoor reeds jaren geleden gehuurd en was te zuinig geweest om er gas- of electrisch licht te laten aanleggen. Buitendien was het branden van petroleum goedkoper.

Het was reeds negen uur. Raffles keek op zijn horloge, stond van zijn stoel op en begon met groot gedruisch de dikke boeken in een kleine kast te leggen.

Dit geluid was voor Lurwas, die in het privé-kantoor zat, een teeken, dat de zaak gesloten werd.

Zoodra het weerklonk, opende hij de deur, stak zijn vossenkop er door en zei:

„Sluit den boel af, Krafft! Is alles in orde?”
„Alles in orde, patroon,” luidde het antwoord, en als bewijs draaide Raffles de lamp uit, zoodat alles in diepe duisternis was gehuld.

Maar nog kon Raffles niet naar huis gaan, want nauwelijks was het kantoorvertrek in duisternis gehuld, of er klonken zware voetstappen op de trap.

Kort daarop werd de deur geopend, en door de brandende lamp die het portaal verlichtte zag hij door de glazen deur de schaduw van de gestalte van Geiz.

Zonder „goeden avond” te zeggen, ging Geiz naar binnen, wierp de deur achter zich dicht en riep:

„Kom, kom, nu reeds het bureau gesloten? Ik telefoneerde toch, dat ik zou komen.”

„Mijnheer is nog aanwezig en verwacht u waarschijnlijk. Ik zal u aandienen”, zei Raffles.

„Is niet noodig. Ik zal mij zelf wel melden!” antwoordde Geiz. Zonder eenige plichtpleging opende hij de hem welbekende deur naar Lurwas' bureau en trad binnen.

De advocaat zat aan een met papieren en beschreven stukken overdekte tafel en schreef. Hij deed precies alsof hij ijverig in zijn arbeid verdiept was en niet hoorde, dat Geiz binnentrad.

Eerst toen deze zich zonder complimenten in den ouden leeren stoel had laten zakken, keek hij op, legde zijn pen neder en zei:

„Ha, zijt gij het. Het is laat geworden.”

„Laat? Ik denk, dat om geld te verdienen het voor geen verstandig mensch te laat is. Waarom ben je vanmiddag bij de gerechtszitting zoo spoedig vertrokken. . . . Zeg?”

„Tijd is geld, beste Geiz. Ik wist toch wat er zou komen. Waarom zou ik dan nog blijven?”

„Voor den duivel, omdat ik je betaal! Ik had je gaarne onmiddellijk gesproken. De zaak is verdacht geworden.”

„Zoo?” antwoordde Lurwas, „dan is dat jouw schuld, Geiz.”

Lurwas ging gemakkelijk in zijn stoel zitten en keek loerend naar den speculant.

Deze sloeg met de hand op tafel en schreeuwde:

„Wat? — — — Mijn schuld? — — — Praat geen onzin, dokter.”

Lurwas keek hem met een scherpen blik

aan, zoodat Geiz een seconde de oogleden sloot.

„Houdt ge mij voor onnoozel, Geiz?" vroeg hij.

„Nee, jij mij misschien?" klonk de weder-vraag.

Lurwas begon hoonend te lachen en antwoordde:

„Welnu, vertel mij dan eindelijk eens hoe het met de betreffende schuldbekentenis gesteld is?"

Het gelaat van Geiz werd vuurrood en hij antwoordde:

„Wil je mij plagen? Ik heb je reeds meermalen verzekerd, dat ik je daarover niets kan ophelderen. Ik weet van niets."

„Maak dat een ander wijs", luidde het korte antwoord van Lurwas.

Nu begon Geiz, zichzelf geweld aandoende, te lachen. „Je bent een oude, opgeblazen papieren zak, zooals de Berlijner zegt, bij jou zal en moet ieder mensch een dief zijn. Alleen jij niet, hè dokter."

„Ik heb nog met geen andere klasse in de maatschappij verkeer, Geiz."

„Zoo?! — — — Zoo?! — — — Welnu, dan ben ik de eerste. Met iets dergelijks" — hij maakte een graaiende beweging met de vingers — „houd ik mij niet op."

Lurwas stak een sigaret op en zei:

„Dat geloof ik. Met kleinigheden laat je je niet in. Men is dan zoo gauw naar de haaien!

„Wanneer je echter zoo'n vlekkeloos verleden hebt, als je beweert, waarom zoek je dan juist mij op? — — —

„Neem dan een collega van me en laat je zaak zijn gewonen loop nemen.

„Ik breng alleen zaken langs omwegen tot hun doel. Andere worden bij mij niet behandeld."

Geiz wist daarop geen antwoord te geven. Hij beplukte zenuwachtig zijn dun kneveltje met de met ringen versierde vette vingers en antwoordde ontwijkend:

„Ik stel meer vertrouwen in jou, dan in je collega's bij de terechtzitting. En daarom kwam ik hier. Doch niet omdat ik den verkeerden weg opga. Nee, dokter, dat is de reden niet."

„Gij wilt dus feitelijk naar Moabith of je voor verscheidene jaren op 's Rijks kosten laten verplegen?" vroeg Lurwas.

Geiz keek Lurwas wantrouwend aan. Hij wenschte uit het gelaat van zijn rechterlijken raadsman te kunnen lezen, of deze woorden slechts gezegd waren, om hem schrik aan te jagen en handelbaar te maken, of dat het werkelijk de overtuiging van Lurwas was.

„Meen je dat in ernst?" vroeg hij na een poos op nadrukkelijken toon.

„Zonder twijfel, Geiz," luidde het antwoord.

„Wanneer ge niet kunt zegevieren, wat nog de vraag is, gaan je acten naar het openbaar ministerie en jij onmiddellijk er achter aan."

Geiz draaide onrustig op zijn stoel heen en weer.

„Een goed vooruitzicht," fluisterde hij.

„Aangenaam is het niet," antwoordde Lurwas.

„Doch wie kan mij iets bewijzen?" stooft Geiz op, „ik heb toch de schuldbekentenis niet geschreven, dat heeft de oude Dalkow gedaan. Ik dicteerde het hem slechts — —"

„Bravo — bravo! —" riep Lurwas en klopte met een potlood driemaal tegen zijn schrijftafel.

Dat was een teeken voor Krafft bij belangrijke besprekingen, om als getuige op te treden. Deze opende dan ook geruischloos de deur en trad binnen.

„Wat hebt ge zooeven gehoord, Krafft?" vroeg Lurwas hem, terwijl Geiz verwonderd en niet wetend wat het verschijnen van Krafft beduidde, dezen aanstaarde.

„Ik hoorde," antwoordde de klerk, „dat de heer Geiz zeide: „Ik heb de schuldbekentenis niet geschreven, dat deed de oude Dalkow. Ik dicteerde het hem maar!"

„Juist, mijnheer Krafft," sprak Lurwas, „schrijf dat onmiddellijk op, en bekrachtig het met uw onderteekening."

Nu zag Geiz, dat hij een groote domheid had begaan. Hij sprong op, sloeg met de vuist op tafel, zoodat de inkt uit den koker spatte, en schreeuwde met een gelaat rood van drift:

„Een valstrik is dat! Een valstrik! Een rooversbende! Ik heb niets gezegd. Niets! Alles verzonnen en gelogen. Ik zal jullie lam slaan! Aanklagen — naar Moabith brengen! Ellendingen!"

Hij raasde als een krankzinnige.

Lurwas en Krafft keken hem met groote kalmte aan. Zij schenen aan zulke tooneelen gewend.

Er verliepen bijna tien minuten, vóórdat Geiz wat kalmer was geworden en zich zuchtend met zulk een kracht in den leuningstoel liet vallen, dat deze er van kraakte en zuchtte.

„Krafft, haal voor ons twee glazen Münchener van beneden," zei Lurwas onverschillig en smeed een goudmarkbiljet op de schrijftafel.

Raffles nam het biljet en ging heen.

„Je razen heeft volstrekt geen reden," zei Lurwas nu tot den woedenden Geiz, „wees maar blij, dat je dit in mijn bureau gezegd hebt en niet voor een rechter of officier van justitie. Kerel, wordt toch eindelijk eens verstandig."

„Ge bedoelt zeker in jouw belang," bromde Geiz. „Want nu zal je me als een bloedzuiger mijn spaarpenningen ontroofen, en afpersen wat er aanwezig is. Doch, dat bezweer ik je,

vóórdat ik mij door jou laat uitzuigen, doe ik afstand van den heelen boel en sla je kort en klein.

„Ik ben vroeger steenendrager geweest, en dan weet je van je af te bijten!”

Op dit oogenblik kwam Raffles binnen en zette twee glazen met Münchener bier op de schrijftafel. Zonder een uitnodiging van Lurwas af te wachten, greep Geiz naar een glas, bracht het aan zijn mond en dronk het met één teug leeg.

Met de lippen smakkend zette hij het glas op tafel en veegde zich met de palm van zijn hand den mond af.

Na deze verkwikking werd hem dat, wat Lurwas gezegd had, duidelijk en voelde hij zich geruster.

„Mooi,” zei hij, „ik was een weinig opgewonden. Dat kan iedereen gebeuren.”

Nu begon de advokaat zijn zoogenaamde kunstgreep. Op vertrouwelijken toon vroeg hij:

„Vertel mij nu eens, Geiz, hoelang heb je den ouden Dalkow wel gekend?”

„Dalkow? Ongeveer tien jaar. Ik vermoedde destijds reeds de waarde van zijn aardappelvelden en wilde die koopen,” luidde het antwoord.

„Hm, hij wilde echter niet. . . niet waar?”

„Nee, hij was even slim als ik”.

„Welnu, en toen?”

Geiz talmde eenige seconden, voor hij antwoordde:

„Ik leende in dien tijd geld tegen accept.

„Op zekeren dag had ik geen geld genoeg voor mijn zaak. Alles stond uit, en toen stelde ik den ouden Dalkow de overeenkomst voor. Hij nam er genoeg mede en verdiende gladweg veertig procent. Van dien tijd af aan werden wij samen vertrouwelijk”.

Lurwas noteerde dit met enkele woorden en vroeg:

„Kun je met getuigen bewijzen, dat de oude Dalkow veertig procent rente maakte?”

„Met wel een dozijn, wanneer het noodig is.”

„Zeer goed”, antwoordde Lurwas, „dan bezat Dalkow vermogen.”

„Hij bezat in baar geld zestig duizend mark”.

„Waarom leende hij dan van jou vijftigduizend mark op een schuldbekentenis?”

„Hij had zijn geld uitstaan en kon het niet losmaken; hij wilde een stuk grond, dat aan zijn land en akkers grensde, koopen. Hij kreeg daardoor een beter terrein in eigendom”.

„Op welke manier had hij zijn geld uitgezet?”

„Ja. . . weet ge. . . doktor. . . deze zaak. . . heeft. . . toch niet met de schuldbekentenis te maken.”

Geiz schoof onrustig op zijn stoel heen en weer.

„De rechter zal je daarnaar vragen,” zei Lurwas. „Ik zal je zeggen wat te antwoorden, in geval je vreest, dat je eigen antwoord je zou kunnen benadeelen”.

„Nu. . . openhartig gezegd. . . dokter. . . ik liet hem door tusschenkomst van een tusschenpersoon, een hypotheek nemen op een pannenbakkerij. Hij leende hem dat kapitaal op zes weken. Er kwam geen spaan van terecht. Binnen vijf weken was hij failliet. Wij deelden het geld samen. Dat kon ik natuurlijk niet aan den rechter vertellen.”

„Nee, je zegt, dat je daar niets van weet”.

„Uitstekend. Dat heb ik ook reeds gedacht”.

„Wist je, dat Dalkow dat stuk grond wilde koopen?”

Geiz schudde het hoofd en zei:

„Daarin was hij slimmer dan ik. Ik had daarvan niet het geringste vermoeden. Ik heb mij later dood geërgerd, toen ik vernam, wat de oude met mijn geld had gedaan”.

„Dat geloof ik graag. Het gerecht zal je antwoorden, dat je van de zaak afwist. Toen je Dalkow het geld bracht, liet je toen de schuldbekentenis afgeven?”

Geiz knikte toestemmend.

„In geval het eene bewijs verloren ging, verlangde je zekerheidshalve een duplicaat, nietwaar?”

Wederom knikte de speculant toestemmend.

„Waarom schreef Dalkow dan niet op een der schuldbekentenissen het woord: duplicaat?”

„Ik had het hem niet gedikteerd. Wij hadden het beiden vergeten”.

„Een eigenaardig verzuim!” lachte Lurwas. „Dat heb je je zeker eerst later herinnerd, niet waar?”

Geiz vertrok zijn breed gelaat tot een grijns-lach, die een voortreffelijk antwoord op de vraag van den advocaat was.

Lurwas vervolgde:

„Toen Dalkow je het geld teruggaf, gaf je hem slechts de eene schuldbekentenis als kwitantie en de andere behield je zelf. Hoe kwam het, dat Dalkow niet ook het tweede bewijs verlangde?”

„Daaraan dacht hij waarschijnlijk niet. Hij hield de zaak voor afgedaan”.

„De man verdiende voor zijn domheid feitelijk niet beter!” meende Lurwas.

„Dat vind ik ook”, meesmuilde Geiz behagelijk. „Ik heb mijn schuldbekentenis en ben ten volle in mijn recht. Waarom was hij ook zoo dom!”

Lurwas stond nu op, keek op zijn horloge, en zei:

„Wij zullen in een restaurant verder spreken. Het is tien uur, en ik moet nog eten.”

Geiz stemde toe, en beiden verlieten het bureau, door Raffles gevolgd, die de deur sloot

en aan de naastbij gelegen halte der elektrische tram afscheid nam.

De twee schurken gingen naar een restaurant en Raffles naar zijn armoedig kamertje, waar hij aan de wankelende tafel ging zitten

en met een tevreden gezicht alles opschreef, wat hij in het kantoor van Lurwas gehoord had. Het was lang na middernacht, toen hij in zijn bed stapte en met een zucht van voldoening de dunne lakens over zich heen trok.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

ZESDE HOOFDSTUK.

De schuldbekentenis.

Eenige weken later had de tweede gerechtszitting plaats. De deskundige verklaarde beide schuldbekentenissen voor echt. Er was van vervalsching geen sprake.

De rechter nam Geiz het eerst in verhoor. Door zijn vragen vermoedde Lurwas, dat de rechter de ware toedracht der zaak begon te vermoeden en moeite deed om Geiz vast te zetten.

Doch deze was door zijn advocaat op alles voorbereid. De rechter kreeg van hen geen tegenstrijdige of bezwarende verklaringen te hooren. Alles, wat hij vernam, was, dat Geiz volhield, niets van de tweede schuldbekentenis te weten.

Ook de raadsman der beide dochters van Dalkow, advocaat Goerner, kon op Geiz geen vat krijgen.

Langzaam maar zeker wierp Geiz op het brave karakter van den overledene een blaam, doordat hij over de verschillende woekerzaken wel sprak, doch er geen verklaringen van gaf.

Lurwas bemerkte met zijn vosachtige manier om alles af te loeren, hoe de rechter na vaststelling van dit feit, de partij Dalkow minder goed gezind werd en aan haar begon te twifelen.

Dat was het oogenblik, waarin Lurwas moest optreden. Hij ging vlak voor Dr. Goerner staan, keek hem scherp aan en sprak:

„Ik ben zoo vrij om nu, na het getuigenverhoor te beweren, dat de zware beschuldiging, betreffende de eerlijkheid van mijn cliënt, vrijwel te niet is gedaan.

„Wij weten nu, dat de overledene, wiens karakter door den advocaat van onze tegenpartij als zeer eerbiedwaardig is voorgesteld, juist het tegendeel is geweest.

„De overledene nam een woekerrente van veertig procent.

„Iemand, die zoo tegenover zijn medemenschen handelt, is tot alles in staat.

„Het staat vast, dat mijn cliënt voor de leening, die hij sloot, slechts daarom zulk een hoog onderpand gaf, omdat hij wist, welk een gevaarlijk schuldeischer Dalkow was.

„De tweede schuldbekentenis is, zoo als de heeren deskundigen verklaren, door Dalkow eigenhandig geschreven. Mijn cliënt verklaarde, dat toen hij Dalkow het geld bracht, deze hem de schuldbekentenis overhandigde en de schuldbekentenis die mijn cliënt medebracht, weigerde.

„Reeds daarin kon het bedrog opgesloten liggen. Een weloverlegd plan om bij een mogelijke vlucht van Geiz op het onwaarschijnlijke te rekenen en zoodoende misschien het proces te winnen.

„Ik wil echter een dusdanige zware beschuldiging niet uiten, maar er alleen mede zeggen, dat het mogelijk had kunnen zijn, terwijl de werkelijke toedracht der zaak zeer eenvoudig is. Het is ten eenenmale buitengesloten, dat Dalkow, deze geslepen woekeraar, aan mijn cliënt twee schuldbekentenissen zou hebben gegeven, zonder de woorden *duplicaat* op een daarvan te hebben geschreven.

„Het staat onomstootelijk vast, dat Dalkow deze tweede schuldbekentenis, die de be-

klaagde als bewijsmiddel van behoorlijke betaling aan het gerechtshof vertoonde, slechts als een copie van de ware schuldbekentenis heeft bewaard.

„Het is een copie van Dalkow, geheel waardeeloos en van niet het minste belang. Alles wijst duidelijk aan, dat ze voor niets anders kon dienen”.

„Mijn vader heeft tóch het geld betaald”, riep Frida Dalkow na de woorden van Lurwas.

„Waarmede kunt u dat bewijzen, mejuffrouw Dalkow? Misschien door middel van het door u gevondene afschrift van de schuldbekentenis?” antwoordde Lurwas.

„Nee, dat is het niet alleen, maar ik zat in het aangrenzend vertrek, toen mijnheer Geiz een week voor den dood mijns vaders, hem bezocht en het geld ontving”.

„Hebt gij gezien, dat uw vader het geld, namelijk de geleende vijftigduizend mark, aan den klager terugbetaalde?” vroeg de rechter.

Frida Dalkow antwoordde niet dadelijk, een plotselinge gedachte kwam bij haar op. Wanneer zij deze vraag bevestigend beantwoordde, stond de kans om het proces te winnen bepaald weer gunstig. Zij verschoot van kleur. Zij beefde van opwinding. Wie kon haar, als zij bevestigend antwoordde, van een meened beschuldigen?

Zij alleen was getuige geweest en het was haar recht in den strijd tegen dezen bedrieger om zoo te handelen.

„Nu?” sprak de rechter, „herinnert ge u dat niet meer?”

Toen trad Margaretha Dalkow naar voren. Zij voelde instinctmatig wat haar zuster voornemens was te doen en voordat deze kon antwoorden, sprak zij haar zuster aan en zeide tot deze:

„Frida, gij hebt ons verteld, dat ge gehoord hadt, dat onze vader tot den heer Geiz zeide: de zaak is nu ten einde en de stukken grond verkoop ik niet. Herinnert ge u dat?”

„Ja, zoo was het”, antwoordde zij en herhaalde de woorden.

Greta had haar zuster van meened gered.

De rechter, die zeer ervaren was in dat soort zaken, begreep dat onmiddellijk en daar hij de meisjes welgezind was, zei hij:

„Dus gezien hebt ge het niet, maar wel gehoord?”

Frida knikte bevestigend.

Nu wendde de rechter zich tot Geiz en vroeg:

„Herinnert u zich dat gesprek?”

„Jawel”, antwoordde deze en vertrok zijn vollemaansgezicht tot een lachje, „ik zocht eenige dagen vóór den vervalddag van de leening Dalkow op, om, daar ik geldgebrek had, te zien, of hij mij het geleende kon terugbetalen.

„Hij zeide mij, dat hij dit eerst op den vervalddag kon doen. Toen deed ik hem het voorstel, mij een gedeelte van zijn stuk grond of het geheel te verkoopen en bood hem mijn leening als betaling aan. Daarop antwoordde hij mij: „de stukken grond verkoop ik niet.”

„Waart ge op den vervalddag bij hem?” vroeg de rechter.

„Nee. Hij wilde het bedrag des namiddags om drie uur op mijn Bank storten. Dit geschiedde niet. Ik wachtte tot den volgenden dag. Toen hij weer niet betaalde en mij ook geen bericht zond, ging ik naar mijn advocaat en liet door hem aan Dalkow mededeelen, dat ik luidens zijn schuldbekentenis mijn rechten zou laten gelden.”

De rechter bladerde de acten door en nam er een uit, welke hij doorlas.

„Den brief zond u den 24en September des avonds af. Den 25sten des morgens is de schuldenaar overleden. Wist u dat?”

„Nee”, antwoordde Geiz met krachtige stem, „ik vernam het eerst, toen mijn brief met de opmerking: „geadresseerde overleden”, terugkwam.”

Daarmede sloot de rechter het onderzoek en stelde de uitspraak van het vonnis op twee weken later vast.

Uiterst tevreden verliet Geiz met Lurwas de gerechtszaal en zocht met hem een café op, om zich wat te ontspannen.

„Heb ik dat niet fijn gedaan, Lurwas?” vroeg hij, toen zij de eerste flesch champagne ledigden.

„De zaak is gewonnen”, antwoordde deze, „ik had je alles ook goed ingepompt.”

„Komt goed uit”, antwoordde Geiz. „Nu, ik denk, dat de provisie, die ik je uitbetaal, ook niet voor de poes is. Een aardig sommetje, dat je door mij verdient.”

„Daarover spreekt men niet, Geiz. Houd je mond wat in toom. Hier zitten nog meer menschen dan wij. Prosit!”

Lurwas nam zijn glas champagne op en klonk met Geiz. —

Met de tegenpartij was het anders gesteld.

In zeer gedrukte stemming gingen de meisjes Dalkow met Ernst Mielke naar Schöneberg terug.

Zij begrepen als bij intuïtie, dat hun zaak er slecht voorstond.

Zwijgend en ernstig, bijna terneergeslagen, zaten zij in den electricischen tram, totdat zij in de hoofdstraat kwamen.

Toen zij hun huisje willen binnengaan, was Margaretha Dalkow de eerste die de bedroefde stemming van zich had afgeworpen.

Een vroolijk lachje lag op haar jong gelaat, en op schertsenden toon zei zij:

„Kom Frida, het hoofd omhoog. Denk eenvoudig, dat die stukken grond vaders eigen-

dom niet waren, en dat onze geheele erfenis uit dit kleine huisje bestond.

„In dat geval zouden wij ons ook gelukkig en tevreden gevoeld hebben.”

„Je hebt gelijk, Greta”, antwoordde Ernst Mielke, en ook zijn droevige gelaatstrekken klaarden op.

Alleen Frida liep met vertoornde blikken naast hen.

Eerst toen zij in huis waren, brak de bom los. Zij stampte woedend op den grond en met een wilskracht, die men nauwelijks van deze tengere gestalte zou hebben verwacht, zei zij:

„Jullie beiden zijt door de liefde sentimenteetele lichtzinniger geworden. Jullie is alles gelijk. Doch bij mij niet. Ik zal tot mijn laatsten ademtocht den strijd doorzetten. Ik zal mijzelf niet bedriegen, zooals jullie —”

Zij trok driftig haar pelsmantel uit en wierp dezen op een stoel.

„Daar kan dat ding blijven liggen, totdat een uitdrager het koopt,” riep zij, „nu moet alles tot geld worden gemaakt, en dan ga ik de een of andere betrekking zoeken.”

„Frida! Frida!” vermaande haar zuster, „windt je niet zoo op. Wij zijn toch volstrekt niet arm. Dit huis is minstens veertigduizend mark waard.

„Ik vertelde je reeds, dat de rentenier Warnecke het wil koopen.”

„Verkoop het en ga trouwen, Greta. Dan zijn jullie beiden tenminste gelukkig en jij bent onderdak,” antwoordde zij.

Margaretha Dalkow schudde haar hoofd, keek haar zuster ernstig aan en zei:

„Ieder van ons krijgt de helft. Dat is rijkelijk genoeg om ons in te richten, Frida.”

„Neen, Greta,” antwoordde deze met vaste stem, „van dat geld neem ik geen penning.

„Bewaar dit kleine kapitaal als een spaar-duitje. Ernst is geen ambtenaar, die bij ziekte pensioen krijgt. Volgens mijn meening komt er veel ongeluk in het huwelijk, wanneer een huisgezin alleen op de arbeidskracht van een man is opgebouwd.

„Wat zou je moeten beginnen, wanneer Ernst ziek werd, er kinderen waren en geen geld! Gaan werken?”

„Dan is geld het eenige wapen. Je hebt geld noodig, en dit kleine kapitaal beteekent mis-schien veel voor jullie. Ik daarentegen als on-

afhankelijk, vrij meisje, heb geen kapitaal noodig. Mijn armen en mijn gezondheid zijn voldoende, om mij het noodige levensonderhoud te bezorgen. Laat dat onderwerp nu hiermede afgehandeld zijn, en in jullie geluk zal ik dan ook het mijne vinden.”

Ernst Mielke ging naar haar toe, reikte haar zijn rechterhand, die zij met vasten greep drukte, en zei:

„Je bent een braaf meisje en hebt zulke verstandige zienswijzen, zooals men die zelden vindt.

„Doch laat mij nu ook eens een voorstel doen:

„Jij komt bij ons in huis, en krijgt alles wat je wenscht van ons.”

Nu begon het jonge meisje luidkeels te lachen. Zij keek niet ernstig meer, doch zei op vroolijken toon tot Ernst:

„O hemel, Ernst! Wat ben je toch onnoozell!

„Jongen, je bent het inderdaad waard, dat je met Greta gelukkig wordt. Neen, hoor, ik pak mijn leven met vaste hand zelf aan.

„Tot oude jongejuffrouw of brave theetante ben ik niet geschikt. En morgen ga ik in een betrekking. Je hoeft mij heusch niet te beklagen, want ik stel mij dit bijzonder interessant voor. Ik geloof, dat ik daar veel onder-vinding zal opdoen. En een beschaafde dienst-bode is zeker een zeldzaamheid.”

„Ga dan als verkoopster in de een of andere zaak,” viel haar zuster haar in de rede.

„Zaak? Neen, Greta, daarvoor ben ik niet dom genoeg. Ik word liever niet als juffrouw aangesproken en laat mij Marie, Augusta of Frida noemen.

„Mijn naam is uitstekend daarvoor geschikt. Als dienstmeisje heb ik geen zorgen en kan zelfs geld oversparen. Ik heb eenige vriendin-nen, door haar ben ik met het leven bekend, het zijn fatsoenlijke, nette meisjes, die zich door zuinigheid er door slaan.

„Iedere cent wordt, voordat ze wordt uit-gegeven, tweemaal omgekeerd. Vleesch eten zij alleen des Zondags. Koffie, worst of kaas is een lekkernij voor ze.

„Ik ga morgen Dr. Goerner opzoeken. Hij is met verscheidene families bekend en het zal hem niet moeilijk vallen mij de een of andere betrekking als dienstmeisje te bezorgen.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een oude kennis.

Den volgenden dag des avonds zat Lurwas in zijn kantoor en las Raffles den door Geiz onderteekenden wisselbrief met een tevreden lachje voor. Toen hij geëindigd had zei de kantoorclerk, met zijn wijsvinger een plaats in het document aanwijzend:

„Daarmede hebben wij dien Geiz voor altijd in onze macht. Dat hebt u zeer slim gedaan, mijnheer.”

Lurwas antwoordde lachend:

„Nou! Zoo'n kluijfe laat men zijn neus ook niet voorbijgaan.”

„Het verwondert mij alleen,” antwoordde Raffles, „dat hij daar geen bezwaren over heeft gemaakt.”

Lurwas las met een vergenoegd lachje den volzin:

„Wanneer ik mijn recht op de stukken grond alleen door den rechtsbijstand van den heer Karel Lurwas kan bewijzen, verplicht ik mij tot uitbetaling van honderdduizend mark, wanneer ik het proces tegen de erfgenamen van Dalkow win — ha, ha, mijn beste Krafft — deze schuldbekentenis zal Geiz nog duur te staan komen.”

„Voor mijn proces-verbaal betreffende het laatste gesprek heeft hij zijn laatsten penning over!” voegde Krafft er aan toe.

„Zeker! Ik had reeds niet meer aan het proces-verbaal gedacht.

„Breng het hier, opdat ik het met het provisiebewijs in de brandkast kan sluiten.”

Een spotachtig lachje speelde een seconde om Raffles' lippen, toen zei hij:

„Ik heb het mee naar mijn woning genomen.”

Lurwas sprong eensklaps overeind en keek met zijn sluwe oogen Raffles scherp aan.

„Hebt ge het proces-verhaal mede naar huis genomen?” vroeg hij op verwonderden toon, alsof hij het niet goed had verstaan.

Raffles knikte en antwoordde:

„Ik vond het te kostbaar!”

„Maar — wij hebben immers onze brandkast voor alle stukken van waarde?”

Raffles lachte en zweeg.

„Breng het morgen mede,” zei Lurwas. „Alle documenten, de zaken betreffende, behooren onder mijn berusting.”

De advocaat ging weer aan zijn werk en

alsof de geschiedenis daarmede was afgelopen, terwijl Raffles met een spottend lachje op zijn chef neerzag.

Hij was den weg aan het bereiden en had het er op gewaagd, de stukken op de zaak betrekking hebbend, mee te nemen om ze te laten lezen aan hen, die haar verder zouden behandelen. Hij had gehoopt ze dien ochtend weer mee naar het kantoor te kunnen nemen, maar men was het het copieeren nog niet gereed gekomen.

Het spreekt van zelf, dat Raffles wel de een of andere verontschuldiging zou hebben gevonden, maar dat was niet eens noodig, want Lurwas scheen de zaak nogal luchthartig op te nemen en zijn bediende niet te wantrouwen.

Juist wilde Raffles zich weer naar zijn kantoorvertrek begeven, toen hij voetstappen hoorde.

Eensklaps stonden beiden luisterend op; men opende de deur van het portaal.

„Het zal mevrouw Schaller zijn,” meende Raffles, „zij was hedenmiddag, gedurende uw afwezigheid, hier en zeide dat zij terug zou komen.”

Raffles liet eenige seconden later een opzichtig gekleede, tamelijk gezette dame binnen, terwijl in het vertrek spoedig een sterke odeurlucht hing.

„Goedenavond, dokter,” zeide zij en reikte Lurwas, die intusschen was opgestaan, haar rechterhand, waarop zij naast de schrijftafel plaats nam.

Lurwas, die onmiddellijk weer ging zitten, keek de veertigjarige vrouw, die haar schoonheid door poeder, blanketsel en valsch haar trachtte te vergrooten met een vertrouwelijk lachje aan.

„Welnu?” begon hij, „morgen heeft de zitting plaats van de rechtbank betreffende uw man. Hebt gij hartkloppingen?”

Zij zuchtte op nette manier en antwoordde: „Ik ben toch maar een zwakke vrouw, dokter.”

Hij wierp een spotachtigen blik op haar kurrassiersfiguur en antwoordde:

„Mevrouw, u moet wat meer moed hebben. Morgen wordt de zaak beslecht. Uw echtgenoot krijgt minstens zijn drie tot vier jaar

tuchthuisstraf en dat maakt u tot vrije vrouw. Alle wegen tot nieuwe liefde staan voor u open."

Met een plechtige beweging legde hij zijn rechterhand op het hart en verdraaide verliefd zijn oogen.

Zij lachte hem toe en zei:

"Wij zouden een mooi paar zijn."

"Dat zou ik denken", antwoordde Lurwas, "het is jammer, dat u misschien reeds anders besloten hebt."

Hij zuchtte.

"Dat heb ik nog niet, dokter", antwoordde zij, "juist daarom kom ik bij u. Mijn man zit namelijk onschuldig in de gevangenis."

Haar vriendelijk lachje verdween en haar gelaatstrekken kregen een boosaardige uitdrukking. Lurwas keek haar belangstellend aan.

"Is uw man onschuldig?" herhaalde hij, "tot nu toe hebt u toch steeds het tegendeel beweerd. Buitendien, hoe kunt u dat bewijzen?"

De zaak is heel duidelijk," ging hij voort. "Men vond bij de in de fabriek geopende brandkast een enveloppe, waarop het adres van uw man stond, en de huiszoeking der politie bracht in de schrijftafel van uw man een gedeelte der daaruit gestolen papieren aan den dag, alsook een breekijzer, dat juist in de groeven en deuken paste van de open gebroken brandkast. Dus bewijzen genoeg voorhanden."

"Zeker", antwoordde zij, "doch in weerwil daarvan is mijn man onschuldig."

"Mevrouw, hoe wilt u dat bewijzen?"

Zij begon weder te lachen, toen zij antwoordde:

"Ik zelf deed het".

Lurwas sprong met een vloek van zijn stoel op en keek de lachende vrouw verbluft aan.

"Een mooi begin", zei hij, "of oefende u reeds langer dit vak uit?"

Zij antwoordde niet, maar keek hem strak aan.

Ondanks zijn dagelijksche ontmoeting met misdadigers en zelf tot alle slechte zaken bereid, maakte deze lachende, geblankette vrouw met haar hercules-armen en haar kalme bekenenis, een brandkast te hebben opengebroken, hem angstig.

Zij had hem eenige weken geleden, toen men haar man wegens de vermeende misdaad had gearresteerd, opgezocht en hem om inlichtingen gevraagd, of zij, indien haar man gevangenisstraf onderging, een aanvraag tot echtscheiding kon indienen. Hij zou dan haar proces leiden. Verder was hem niets bekend.

"Zeg mij nu, dokter, wat ik doen kan, opdat mijn man weer vrij komt," begon zij thans.

Met een lachend gelaat schoof zij hem bij

deze woorden over de schrijftafel een bankbiljet van duizend goudmark toe.

Lurwas nam het op, hield het tegen het licht en zei:

"Is het van de inbraak afkomstig?"

Zij knikte bevestigend.

"U kunt het echter gerust uitgeven," zei zij. "De nummers zijn niet bekend".

Hij legde het bankbiljet in zijn portefeuille, kruiste de armen over de borst en keek de vrouw eenige oogenblikken strak aan, voordat hij haar een antwoord op de zoo juist gestelde vraag gaf.

"Vóór alles zou ik gaarne willen weten, waarom u nu — vijf minuten voor de terechtzitting — bij mij komt en welk doel u daarmee hebt?" vroeg hij.

Met een minachtenden blik antwoordde zij:

"Omdat hij een valsch, arglistig, ontrouw man is".

Een langgerekt "Ha" ontsnapte Lurwas. Het bekende "Cherchez la femme" veranderde bij deze vrouw in "cherchez l'homme". Nu kwam er licht in de zaak. De man, om wien zij deze misdaad had begaan, wilde nu waarschijnlijk niets meer van haar weten. Hij deed echter alsof hij het nog maar half begreep.

"Wien bedoelt u?" vroeg hij vorschend.

"Dat is waar ook," antwoordde zij, "u kondt dat niet weten. Max is zijn naam. Hij werkte in vroegere jaren, toen mijn man nog zoo'n dergelijke fabriek had, als boekhouder bij ons.

"Een jaar geleden, toen het ons ten gevolge van mijn man's ziekte, financieel zeer slecht ging, bracht hij ons een bezoek en gaf ons geld. Hij had, volgens zijn verhaal, een erfenis gekregen.

"In dien tijd was hij boekhouder op een bankierskantoor. Hij bekende mij, toen wij intiemer werden, dat hij het geld om zijn verkwistend leven te kunnen volhouden, van het kantoor waar hij werkzaam was, wegnam.

"Eenige weken geleden liep hij gevaar, dat door een onderzoek de zaak aan het licht zou komen. Toen besloot hij, in een fabriek, waar hij vroeger als kassier werkzaam was geweest, de brandkast open te breken, om met het gestolen geld zijn diefstal te dekken."

"En u hielp hem daarbij?" vroeg Lurwas.

"Wel ja. Waarom ook niet? Er was niet het minste gevaar bij. Max was uitstekend met de localiteit en de inrichting der kantoorgebouwen bekend. Buitendien hadden wij revolvers bij ons!"

"En bij de brandkast hebt u de enveloppe verloren? Dat was toch zeer onvoorzichtig," zei Lurwas.

Zij knipte listig met haar oogen en vertrok haar gelaat tot een lachje, dat aan den sluwen

Lurwas de ware toedracht der zaak geheel openlegde. Een rilling ging hem langs de leden.

Die vrouw had om haar man verdacht te maken, de enveloppe met voorbedachten rade bij de geopende brandkast verloren, benevens eenige der gestolen bankbiljetten en het breekijzer bij haar thuis in de schrijftafel van haar man gelegd, om hem in de gevangenis te brengen en om daarna de door haar bedoelde echtscheiding aan te vragen en haren minnaar Max te trouwen.

Deze had haar nu bedrogen. En uit wraak keerde zij de zaak nu om, natuurlijk met het doel om zelf geen gevaar te loopen.

„Doe nu eens uw uiterste best, mijnheer de advocaat”, sprak zij glimlachend, „en help mij. De vent wil nu niets meer van mij weten.

„Hij heeft mij eenige duizenden marken gegeven en zeide: hiermede scheiden zich onze wegen. Gisteren ontmoette ik hem met een actrice in de Leipzigerstraat. Hij keek mij niet eens aan.”

„Heeft hij brieven van u?” vroeg Lurwas.

„Zoo dom was ik niet,” luidde het antwoord. „Hij bezit geen letter van mij. Bovendien, niemand kent onze verhouding.”

„Goed. Zeer goed. Dan zullen wij dat heerschap in plaats van uw man gevangen laten nemen.

Wij zullen de zaak dan aldus voorstellen. Luister goed, opdat ge u later niet, door iets anders te beweren, tegenspreekt.

Hij heeft alles, om de verdenking van zich af te wenden, in de schrijftafel van uw man neergelegd. U weet van niets. Al datgene, wat hij van u zeggen mocht, moet u ontkennen. De rechters zullen u onvoorwaardelijk gelooven, te meer omdat hen gemakkelijk kan bewezen worden, dat hij heeft ingebroken. U moet maar moed houden.”

„God zij dank!” zuchtte zij, en ging behagelijk als een verzadigd roofdier in haar stoel zitten.

Op dit oogenblik kraakte de voordeur. Er dreunden zware voetstappen en men hoorde de stem van Geiz, die tot den kantoorclerk zeide:

„Ik heb haast en moet den advocaat spreken. Ga me even aandienen.”

Voordat Raffles kon antwoorden, stiet Geiz hem van Lurwas' deur weg en maakte die open.

Met een luid „goeden avond” trad hij binnen. Hij maakte een buiging voor de hem verbaasd aanzierende mevrouw Schaller.

Hij ging naar haar toe en zei:

„Zijt gij het werkelijk of vergis ik mij, jufvrouw Edith?”

Zij stond lachend op en antwoordde:

„Mijnheer Geiz, als ik mij goed herinner.”

„Dat is altijd nog mijn naam, lieve jufvrouw. He, wat is dat een merkwaardige ontmoeting!

Het is tien jaar geleden, dat wij elkander voor het laatst zagen. Wat een lange tijd, niet waar?”

„Ja,” antwoordde zij, „maar die schoone tijd is lang voorbij! Ik ben sedert acht jaar getrouwd!”

Zijn rond gelaat kreeg een domme uitdrukking.

„Getrouwd?” herhaalde hij. „Dat is jammer. Ik hoopte nog altijd de gelukkige te worden.

„Zeer dikwijls heb ik mij het hoofd gebroken, waar ge toch gebleven waart. Ik heb overal geïnformeerd. Maar zonder resultaat.

„En nu tref ik u hier weer aan. Ik hoop, dat het u goed gaat. Wat doet uw man? Heeft hij geld?” Hij rammelde met goudstukken.

„Helaas neen”, antwoordde zij. „En nu heeft hij het ongeluk te Moabith gevangen te zitten.”

„Zit hij in de gevangenis?” riep Geiz en zijn mond vertrok zich tot een spottend lachje.

„Bent u daar bedroefd om?”

Zij neeg het hoofd koket op zijde en antwoordde hem:

„Zie ik er dan uit als een treurende weduwe?”

„Neen, dat nu juist niet, en als het zoo is, laat hem dan maar zitten en wij vieren ons wederzien met een paar glazen champagne. Mijnheer de advocaat gaat natuurlijk mede, die man kan ons gelukkig maken.

„Hé, wat is dat toch een toevallige ontmoeting!”

Hij legde zijn hand op haar schouder en keek haar verliefd aan.

„Laten wij naar het Casino gaan. Ik heb er wat voor over. Ik, als millionnair, heb immers geld genoeg!”

„Zijt ge millionnair geworden?” vroeg Edith, met twijfel in haar stem:

Geiz stond trotsch op en riep:

„Vraag dat maar eens aan den advocaat!”

„Is dat werkelijk zoo?” vroeg zij, Lurwas ongelooft aanzien.

Deze knikte toestemmend.

Toen boog zij zich tot hem over en zeide, met een heldere stem:

„Laat ons dan dien anderen maar verder in Moabith laten. Begrijpt gij mij?”

Lurwas lachte duivelsch. Hij stond op, sloot zijn schrijfmap en zeide:

„Zooals de zaken nu staan, is het beter dat hij daar maar blijft zitten.”

„Uw man?” riep Geiz uit.

Zij glimlachte, keek hem koket aan en zeide zachtjes: „Ja.”

Geiz begon te lachen en riep:

„Natuurlijk blijft hij zitten! Ha — ha! — Zeker, die moet zitten tot hij zwart wordt!“

Daarop verlieten allen het kantoor. Het laatste trad Raffles naar buiten, die hen als een lange schaduw tot de naastbij staande auto volgde, dienstwillig de deur van het rij-

tuig opende en zich met een glimlach verwijderde.

Hij was zeer tevreden met zijn positie. Dat was weer eens een nieuwe geschiedenis in zijn leven — — En niet de slechtste.

Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk geven, koopt dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Onschuldig.

In een kleine cel van de gevangenis te Moabith zat de fabrikant Schaller in zwaarmoedige, bijna wanhopige gedachten verdiept. Het vonnis luidde vier jaar tuchthuisstraf, waartoe het gerecht hem had veroordeeld. Niets en niemand had hem kunnen helpen. De aanwezig zijnde bewijzen van schuld waren te bezwarend. Op raad van den hem door de rechters toegewezen advocaat had hij herziening van het vonnis gevraagd, doch hij wist niet welke redenen hij daarvoor moest opgeven. Zonder het te gelooven, hadden de advocaat en de rechter zijn eenige verdediging aangehoord, dat hij niet wist op welke manier de gestolen papieren van waarde in zijn schrijftafel waren gekomen.

Zelfs zijn verdediger schudde vol twijfel het hoofd en verzocht alleen de rechters om verzachtende omstandigheden voor den tot dusverre ongestrafte.

Vier jaar tuchthuisstraf! Toen hij dit vonnis hoorde, dacht hij dat de grond onder hem wegzonk, hij kon zich niet staande houden, een grauwe nevel kwam hem voor de oogen.

Alles kwam hem als een droom voor, alsof het niet waar kon zijn, hetgeen hij daar zooeven had gehoord, alsof het een benauwde nachtmerrie was. Eerst in zijn cel kwam hij weer tot volle bewustzijn van zijn toestand, en in wanhopig snikken uitbarstend, zonk hij

op de smalle houten bank neer en drukte zijn koortsachtig hoofd tegen het tafelblad.

Zijn cipier, een oude, in den dienst grijs geworden ambtenaar, die getuige was van de uitbarsting van droefheid van den veroordeelde, legde medelijdend zijn hand op diens schouder. Hij kwam door zijn jarenlange ondervinding tot de overtuiging, dat deze man geen misdadiger was.

Dat was niet de droefheid en toorn van een slecht mensch, ook niet de bekentenis van een lichtzinnige, dat was de wanhoop van een onschuldig veroordeelde!

In strijd met de voorschriften begon hij met Schaller een gesprek over het proces en de vertrouwelijk uitziende oogen van den ouden cipier maakten zijn gedachten weer helder.

Nu zag en hoorde hij al de personen, die bij het proces tegenwoordig waren geweest, en alsof een bliksemslag den grijzen nevel van zijn ziel wegtrok, kwam hem plotseling de gestalte van zijn vrouw voor oogen, zooals zij daar met een korpulenten heer in een vertrouwelijk gesprek op een der voorste rijen had gezeten.

Hij dacht een oogenblik na, wie dat kon zijn. Hij moest hem kennen, en na eenig nadenken, wist hij ook zijn naam. Het was Geiz, de bouwkundige en woekeraar.

En met hem was zijn vrouw op een vertrou-

welijken voet, terwijl hij, haar man, nauwelijks door haar werd opgemerkt. Dáár moest een reden voor zijn. Plotseling werd zijn gedachtengang door de stem van den cipier afgebroken, die tot hem sprak:

„Ik geloof je, Schaller, dat je onschuldig bent, en ik ben van meening, dat iemand van je familie of vrienden, die toegang tot je schrijftafel had, de gemeene streek heeft uitgehaald. Hebt ge reeds daarover gedacht?”

„Neen”, antwoordde Schaller. „Ik heb mijn vrouw steeds vertrouwd en er nooit aan getwijfeld dat zij mij lief had. Menig keer werd ik weliswaar in stilte door argwaan geplaagd, doch ik wierp dien als een belachelijke jaloeschheid van mij af. Ik hield mijn vrouw niet tot ontrouw in staat.

„Doch nu — zoo juist — wordt het mij duidelijk, dat ik bedrogen ben.

„Heden was zij met een nieuwen vriend bij mijn terechtzitting en heeft zich niet het minste om mij bekommerd. Gedurende mijn langdurig voorarrest ontving ik slechts één briefkaart met een onbeduidenden groet — ha — en ik, gek, geloofde, dat het valsche schaamte was, die mijn vrouw er van af hield, om mij te schrijven” —

Plotseling werd hij zeer opgewonden. Hij greep den arm van den cipier, om een steun te hebben, en sprak:

„Nu — nu — zie ik alles duidelijk. Onze huisvriend, Max — groote hemel, dat ik dat eerst te laat moest begrijpen. Hij is het geweest, want hij was jaren lang in de fabriek waar men de boel plunderde, als kassier aangesteld. Hij zal met mijn vrouw het duivelsch plan hebben uitgevoerd, om mij onschadelijk te maken.

„O, ik gek, dat ik dat niet gezien en gevoeld heb!

„Doch wat zal ik doen — wat kan ik doen

— niemand zal mij gelooven — en ik ben reeds veroordeeld”.

„Ik zal je een raad geven, Schaller”, zei de cipier, „de president van de rechtbank is de raadsheer Moeller. Vraag onmiddellijk na de feestdagen om gehoor. Zeg, dat je een bekentenis wilt doen. Vertel hem dan alles, hetgeen je vermoedt”.

Schaller schudde het hoofd.

„Dat is tevergeefs. De president was zoo wreed en hardvochtig tegenover mij, dat ik daar den moed niet toe heb”.

„Je vergist je, Schaller. Ik ken den ouden heer vanaf zijn jeugd.

Onder een ruw uiterlijk verbergt hij een warm, teergevoelig hart. Probeer het maar”.

Doch Schaller was nog te veel onder den indruk van de terechtzitting, hem klonk nog de stem van den rechter, die als president zijn vonnis uitsprak, in de ooren:

„Vier jaar tuchthuisstraf!” En hij zou bij hem, die zijn vonnis had uitgesproken, om hulp smeeken?!

De cipier moest hem verlaten, de strenge dienst veroorloofde geen langer verblijf in Schaller's cel, en de gelegenheid bood zich eerst weer aan, toen zijn dagdienst geëindigd was.

Voordat hij naar huis ging, opende hij een valdeurtje en gaf den verbaasden Schaller een dennentak, appelen en noten; zachtjes sprak hij: „Voor de Kerstmis, Schaller. De Hemel zal je bijstaan!”

Toen sloot hij de opening en verliet de cel, terwijl Schaller de gift op de kleine houten tafel legde en met betraande oogen ging zitten.

Heerlijke geuren verspreidde de dennentak in de cel, vrome gedachten vervulden de ziel van den ongelukkige, en al de droevige en bittere gedachten verdwenen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een dolle nacht.

Advocaat Goerner was tegen het vonnis der arrondissements-rechtbank in hooger beroep gegaan, hoewel hij het zich niet verheelde, dat

het proces voor de meisjes Dalkow zeer slecht stond.

Doch hij wilde het in bezit nemen der stuk-

ken grond door Geiz zoo lang mogelijk trachten te verhinderen, daar hij nog op een onvoorziene omstandigheid hoopte, die hem zou te hulp komen.

Geiz gedroeg zich reeds als eigenaar der stukken grond, die millioenen zouden opleveren.

Hij had er naar geïnformeerd en toen was hem gebleken, dat de grond in de nabijheid van Warschau sedert het einde van den oorlog enorm in waarde gestegen was. Hij kon zich zonder overdrijving nu millionair noemen.

Hij leefde op een verkwistende wijze en blufte op zijn geld waar hij maar kon. Hij had daarbij een trouwe hulp in zijn vroegere vriendin, de voormalige kellnerin en tegenwoordige mevrouw Schaller.

Ook Lurwas hield hem als gast des avonds bij de kostbare soupers trouw gezelschap. Onmiddellijk na de feestdagen vroeg mevrouw Schaller door tusschenkomst van Lurwas echtscheiding aan.

Dit verzoek om echtscheiding kwam aan het goede adres. Het werd ontvangen door den president van het Hof voor civiele Zaken, die een dag tevoren den gevangene Schaller in gehoor had ontvangen en kennis had genomen van diens vermoedens.

Het gevolg was geweest dat de president, die inderdaad wel wat voor den armen kerel, aan wiens schuld hij zoetjesaan was gaan twifelen, voelde, een geheime instructie tegen mevrouw Schaller en tegen Max had doen openen. Nu die aanvraag om echtscheiding kwam, was er prachtig gelegenheid om die instructie tot een goed einde te brengen.

Zonder dat zij het wist werd mevrouw Schaller dag en nacht door twee geheime rechercheurs gevolgd.

Zonder zorg leidde zij met Geiz een leventje van vroolijke Fransje en meende, dat zij van nu af aan aan de zijde van Geiz het prettige leven van een schatrijke vrouw kon leiden.

Het was op Oudejaarsavond, toen het drietal naar het bal in Metropool reed en Lurwas bemerkte, dat zij door een man in eenvoudige burgerkleeding in een rijtuig gevolgd werden.

De advocaat zag, dat de portier dien man vertrouwelijk groette en deze toen, zonder een biljet, en zonder baltoilet, naar binnen ging. Hij begreep onmiddellijk, dat deze persoon tot de geheime politie behoorde, doch hij veronderstelde, dat hij hen toevallig was gevolgd en een wakend oog in de zaal moest houden. Hij voelde zich echter niet op zijn gemak en ging zooveel mogelijk den onbekenden man, uit den weg.

Hij hield echter hetgeen hij had opgemerkt voor zich en volgde Geiz, die mevrouw Schaller in een opvallend baltoilet aan zijn arm

had. Zij namen in een loge plaats en spoedig zaten zij aan de champagne.

Er heerschte een uitgelaten stemming. Zij wierpen confetti in de zaal over de dansenden, de eene flesch na de andere werd geleefd.

Lurwas, die dit nutteloos geld verspillen verdroot zei:

„Laat toch dien nonsens, Geiz! Zóóveel geld heb je toch niet om het met volle handen te verkwisten.“

Geiz, die al niet nuchter meer was, keek hem met rood belooopen oogen woedend aan. Hij ergerde zich over deze aanmerking, omdat de kellner, die aan den ingang der loge stond, haar had gehoord.

Hij wilde overal voor een millionair doorgaan.

„Hou je mond,“ riep hij, „ik doe met mijn geld wat ik wil, dat gaat je niets aan. Ik ben millionair.“

„Nu, nog niet geheel en al,“ antwoordde Lurwas droog. Geiz werd vuurrood. Hij zag duidelijk, dat de kellner hem spottend aankkeek. Met een woedende stem riep hij:

„Wat?! Ik geen millionair? Wilt je mij voor den gek houden?! Je zoudt er waarschijnlijk plezier in hebben wanneer ik in laatste instantie nog mijn proces verloor. Voor den duivel, dat gebeurt niet! Dan doe ik nog liever tien maal een valsche ee...“

Mevrouw Schaller legde verschrikt haar hand op zijn mond. „Je bent krankzinnig, Geiz, zwijg toch!“

Hij stiet haar woedend van zich af. Zijn kleine oogen kregen een gevaarlijke uitdrukking. Met schorre stem riep hij mevrouw Schaller toe:

„Ik zal zeggen wat ik wil. Niemand van jullie beiden kan mij het stilzwijgen opleggen! Hier betaal ik, en niet jullie! Dat zou wat moois worden! Dat heb je zeker bij dien dommen kerel, dien Schaller gedaan, ha, ha? Hij is een echte pantoffelheld en voor zijn domheid kan hij nu vier jaar brommen. Maar ik niet, dankje, — ik niet! Dat grapje zou men met mij niet kunnen uithalen. Ik laat mij de banknoten die mij niet toebehooren niet in mijn schrijftafel stoppen! Neen — ik niet!“

Mevrouw Schaller kreeg een lijkkleur en beefde van opgewondenheid over de onvoorzichtige woorden van den beschonkene.

Zij was gaarne opgestaan om hem te verlaten. Doch haar geldzucht en haar aangeboren sluwheid deden haar blijven, en hem op kokette manier toelachend, hief zij haar champagneglas op, legde een arm op zijn schouder en reikte hem haar glas toe om er uit te drinken.

„Drink en luister niet naar dat, wat de dok-

ter zegt. Die heeft te veel champagne op!" zei zij.

Geiz stiet een grinnkend geluid uit en riep: „Ik, ezel, die niet bespeurde dat Lurwas dronken is. Hij moet spuitwater hebben!

Kellnerrr — — — Kellnerrr — — —

Onderdanig kwam deze aan het tafeltje.

„Wat beveelt mijnheer de baron?"

„Spuitwater voor dien heer — en voor mij een nieuwe flesch!"

„Uitstekend."

De kellner verdween. Geiz kwam weder in een goed humeur, ook mevrouw Schallers opgewondenheid was verdwenen, alleen Lurwas zat plotseling met een lijkkleurig gelaat aan de tafel en keek vreesachtig om zich heen. Hij had een leelijke ontdekking gedaan.

De eerste kellner, die hen in het begin had bediend, was, zonder dat Lurwas het had opgemerkt, verdwenen en in zijn plaats was, om te bedienen in hun loge, — de vreemdeling gekomen, dien Lurwas voor iemand van de politie hield. Zijn rok was hem veel te wijf en de man leek in niets op een kellner.

Nu stond het bij hem zonder twijfel vast, dat men een wakend oog op hen hield. De man, die hem reeds zoo verdacht voorkwam, toen hij hem beneden had gezien, was beslist geen kellner. En waarom moest hij juist in hun loge bedienen?

Was het louter toeval? Onzin! Hij geloofde niet aan dergelijke toevalligheden. Doch wien golden deze lieve voorzorgen?

Hem persoonlijk in geen geval; men kon hem niets ten laste leggen. Na deze zelfverheffing haalde hij weer vrijer adem.

Zou Geiz in den kijker loopen? Zijn proces was niet erg in den haak?

Doch waarom zou men een wakend oog op hem houden?! Onzin. Dan zou men met Geiz korte wetten maken en hem eenvoudig arresteren. Dan bleef alleen nog mevrouw Schaller over.

Zijn gedachten werden nu afgeleid, omdat hij met scherpen blik naar de voormalige buffetjuffrouw keek, die met Geiz koketteerde. En nu werd het hem duidelijk, dat zij alleen door de politie bewaakt werd.

Het proces, dat zij tegen haar man voerde, had zeker argwaan gewekt, en men wilde nu trachten voldoende bewijzen te vinden.

Hij vloekte in stilte, dat hij dit niet had vooruit gezien en haar duizend mark honorarium had aangenomen.

Zij kon hem en Geiz er op die manier leelijk in laten loopen. Zij moest zoo spoedig mogelijk onschadelijk gemaakt worden. Doch hoe? Dat zou niet gemakkelijk gaan.

En die ezel, die Geiz, had nog in zijn dronkenschap over hun intiemste zaken gesproken.

Lurwas verbleekte opnieuw. Plotseling viel

hem alles in, wat Geiz in tegenwoordigheid van den kellner had gezegd.

Hij zou hem wel met een wijnflesch op zijn hersens willen slaan, zoo woedend werd hij. Hij had nog hooft, dat de geheime rechercheur de beteekenis der woorden niet had begrepen en het gesprek niet belangrijk vond.

De kellner, dien Lurwas voor een politie-agent aanzag, kwam met het bestelde terug.

Lurwas keek hem schijnbaar verwonderd aan en sprak:

„Waarom worden wij niet meer door uw collega bediend? Wij bestelden toch het grootste gedeelte aan een anderen kellner."

„U hebt gelijk, mijnheer," antwoordde de kellner, „doch mijn collega heeft, omdat ik verhinderd was, mij vervangen. Deze loge behoort tot mijn afdeeling."

„Zoo — zoo —" antwoordde Lurwas, „ik vroeg het alleen opdat er geen misverstand bij het betalen zou ontstaan."

„Alles is opgeschreven, mijnheer."

Lurwas groette dankend met zijn hand, en de kellner ging weer naar den ingang van de loge terug.

„Het is mi om het even, wat ik moet betalen," riep Geiz, „wij zijn millionnaires, wij hebben geld als het zand der zee. Kom, moeten wij niet eens dansen?"

Kellner, betalen! Wij gaan dansen, deze loge blijft voor ons gereserveerd!"

Geiz smiet eenige biljetten van honderd mark op tafel, zonder af te rekenen, en ging op den arm van mevrouw Schaller leunend, naar beneden in de zaal.

Met een hart, dat niet zoo bezwaard was als zoeven, volgde Lurwas hem. Nu kon hij Geiz tenminste waarschuwen. Hij lette er niet op, dat hen onmiddellijk, nadat zij de loge hadden verlaten, een oude kokette op den voet volgde.

Zoodra Geiz in den ingang der zaal stond, zei Lurwas tot hem:

„Geiz, wanneer je nog niet heelemaal je verstand verloren hebt, hoor mij dan één oogenblik aan:

„Wij moeten onmiddellijk dit lokaal verlaten en naar café National gaan. De politie zit ons op de hielen."

Geiz werd plotseling nuchter, en verschríkt riep hij tamelijk luid:

„Zit de politie ons op de hielen?"

Lurwas knikte en antwoordde:

„Praat niet zoo hard en ga naar de garderobe."

Op dit oogenblik kreeg Lurwas van de vlak achter hem staande kokette een tikje met haar waaier op zijn schouder. Verwonderd draaide hij zich om en keek in het lachende gelaat der „dame".

„Goeden avond, mijnheer Lurwas", sprak

zij, „mag ik mij bij u aansluiten? ik ben geheel alleen hier.”

De aangesprokene kon zich niet herinneren, dat hij deze dame ooit gezien had. Doch hij was te Berlijn bekend als de bonte hond.

„Het spijt mij,” antwoordde hij, „ik ben helaas zelf genoodigde en kan niet met u medegaan.”

Hij boog en ging spoedig naar de kleedkamer, waar hij mevrouw Schaller en Geiz ontmoette.

Hij bemerkte niet, dat de kokette naar de loge, die Geiz verlaten had, terugkeerde en daar met den kellner haastig en zachtjes een gesprek voerde.

Toen Geiz met mevrouw Schaller en Lurwas van de Metropole in een auto naar het Casino reden, ging de kellner naar den portier en vroeg hem zachtjes wat.

Tamelijk luid antwoordde deze:

„Naar het Casino, mijnheer de commissaris.”

TIENDE HOOFDSTUK.

Een drijfjacht.

Toen het edele drietal in de auto zat, ademde Lurwas weer vrijer.

Mevrouw Schaller wilde weten, wat deze verandering in het programma te beduiden had.

Doch Geiz kreeg van Lurwas een schop tegen zijn enkel, die hem tot voorzichtigheid aanmaande.

„Het is daar te vervelend”, antwoordde hij.

Bij den hoek van de Friedrichstrasse liet Lurwas de auto stil houden en stapten zij uit.

Hij betaalde persoonlijk, omdat Geiz alleen biljetten van hooge waarde bij zich had en het den advocaat te lang zou duren, vóórdat de chauffeur had gewisseld.

Toen zei hij tot Geiz:

„Laat ons naar een der café's in de Friedrichstrasse teruggaan.”

„Ik dacht, dat wij naar het Casino gingen”, antwoordde Geiz.

Lurwas gaf hem weder een schop, nu tegen den anderen enkel en antwoordde:

„Daar is het vandaag niet interessant.”

„Het is mij onverschillig,” bromde Geiz en gaf mevrouw Schaller zijn arm.

Verscheidene keeren bleef Lurwas schijnbaar opzettelijk eenige schreden achter en keek ter sluiks, maar scherp naar de personen, die hem volgden.

Doch zijn angst, dat zij op de hielen werden gezeten was ongegrond; hij had den politieambtenaar, die hem misschien had willen volgen, een poets gebakken en hem op een dwaalspoor gebracht.

Echter, al werden zij niet gevolgd, toch hield men hen scherp in het oog.

Op hetzelfde oogenblik, toen zij een café in de Friedrichstrasse binnen traden, kwam de commissaris van politie het Casino binnen en keek zoekend om zich heen.

Verscheidene malen liep hij het lokaal door tot dat hij inzag, dat de door hem bewaakte personen er niet waren en hem dus waarschijnlijk op een valsch spoor hadden gebracht of dat zij hun plan veranderd en een ander lokaal opgezocht hadden.

Intusschen waren zij voor dezen nacht aan zijn aandacht ontsnapt. Maar hij had in de uitlatingen van Geiz voldoende materiaal. Mevrouw Schaller moest gearresteerd worden, haar man was onschuldig.

Hij ging zitten en bestelde een flesch wijn; misschien kwamen zij toch nog.

Terwijl hij schijnbaar zorgeloos naar de drukte om hem heen keek, werkten zijn gedachten voortdurend en trachtte hij de woorden, die Geiz had gesproken toen hij op zijn geld blufte, goed te begrijpen. Zijn uitlating:

„Ik doe, als het noodig is, tien maal een valsche eed,” was uiterst bezwarend en duidde op de een of andere misdaad, die deze man moest hebben bedreven, of die hij van plan was te begaan.

Maar commissaris Thiem kende geen enkel geval, dat hij met de woorden van Geiz in verband kon brengen en hij moest deze uitlating dus voorloopig als onbruikbaar beschouwen.

Het liep tegen den ochtend, toen Lurwas en

zijn cliënt, nadat zij mevrouw Schaller naar huis hadden gebracht, zich naar de woning van den advocaat begaven, in de Kastanje-laan. Lurwas was ongetrouwd en de vrouw van den huisbewaarder zorgde voor zijn huis-houding.

Zijn woning bestond uit drie zeer behaaglijk ingerichte kamers. Hij draaide het licht in zijn studeerkamer op en zoowel Geiz als hij strekten zich vermoeid uit in twee gemakkelijke Engelsche clubfauteuils.

Geiz was weer nuchter en een weinig zenuwachtig geworden door de eigenaardige manier van doen van Lurwas.

In gespannen aandacht keek hij hem aan, wachtende op de gewichtige mededeeling, die nu eindelijk zou komen.

Lurwas stak een sigaret op en hield den ander het étui voor.

„Dank je,” zei Geiz met heesche stem, „ik ben te moe. Ik zou graag gaan slapen. Maak het daarom kort en vertel mij, waarom je met ons de Metropool hebt verlaten”.

„Heel eenvoudig,” luidde het antwoord. „De politie bewaakt mevrouw Schaller. De kellner, die ons bediende, was een vermomde politie-beambte en ik hoop maar, dat hij jouw uitlating over meeneden en meer van dat moois niet heeft gehoord of ten minste de bedoeling ervan niet heeft begrepen.

„Want anders gaan we, zoo vast als een huis, achter de tralies en kunnen wij roggebrood eten in Moabith”.

Het gelaat van Geiz werd vaalbleek en bevend zei hij:

„Die verd. . . . champagne, ik roer ze niet meer aan!”

„Laten we maar hopen, dat het goed met ons afloopt, Geiz!” hernam Lurwas. „Ik denk, dat wij de politie nog wel zullen ontsnappen, trouwens, de politie was daar niet voor ons, maar voor mevrouw Schaller.”

„De duivel hale die vrouw, die ons in den weg moest loopen,” zei Geiz met een zucht.

„Je hebt gelijk, je hebt gelijk. Ze ligt mij nu ook als een molensteen op mijn maag. Kerel, wij moesten haar onschadelijk maken, hoe dan ook én nog heden!” „Maar hoe!” fluisterde Lurwas, peinzend den rook van zijn sigaret uitblazend.

„Ik, ezel. . . .” riep Geiz uit, „ik heb haar van onze Dalkowsche geschiedenis verteld. Ik zou mij zelf wel een slag in mijn gezicht willen geven.”

Lurwas sprong woedend op en riep:

„Heb je haar dat verteld? Ophangen moest je je, Geiz! Je bent rijp voor een krankzinnigengesticht.”

„Ja. . . . Ja. . . .”, stemde Geiz toe, „maar daarmee veranderen wij de zaak niet. Jij bent

toch niet zoo dom als wij, gewone menschen, dokter. Denk eens na en vind er wat op.”

„Goed,” riep Lurwas, „het gaat natuurlijk op jouw kosten. Er staat jullie maar één weg open. Vertrek nog heden met mevrouw Schaller naar Londen en breng haar daar in veiligheid, dan kom je weer terug. Een anderen raad weet ik niet. Want. . . . als zij van de zaak Dalkow af weet, zal zij dit natuurlijk als wapen tegen ons gebruiken. Je zult er je leven lang plezier van hebben, Geiz.”

„Ja, ik zal met haar moeten trouwen, er zit niets anders op,” zei Geiz.

Lurwas haalde de schouders op en lachte boosaardig.

„Ik verwacht je hedenavond om acht uur reisvaardig in mijn bureau. Vertel aan niemand, dat je naar Londen gaat, maar zeg je portier en je kennissen in de buurt dat je een uitstapje naar de Rivierra gaat maken.”

„Ik begrijp je, Lurwas,” antwoordde Geiz en stond met een zucht op.

„Met mevrouw Schaller word ik het wel eens, Geiz,” zei Lurwas. „Bekommer je daarover niet en laat mij die zaak over. Dat is namelijk een gevaarlijk zaakje, dat groote handigheid eischt, want zij moet onder de oogen van de politie verdwijnen. En nu. . . . goeden nacht. Ga slapen en wees niet te laat bij mij.”

Geiz ging heen, terwijl Lurwas eenige uren rust op den divan ging nemen. Tegen elf uur nam hij een huur-auto en begaf zich naar de woning van mevrouw Schaller.

Hij glimlachte honend toen hij voor de deur een schijnbaar werkelozen arbeider bemerkte, die hem scherp aankeek.

„Wachten!” beval hij den chauffeur, waarna hij het huis binnentrad.

„Wat is er? Is er iets met mijnheer Geiz gebeurd?” riep mevrouw Schaller verschrikt uit.

„Nee, dat niet, maar met u”, antwoordde Lurwas, „om geen woorden te verspillen zeg ik u, dat de politie u scherp gadeslaat en gij er op verdacht moet zijn, ieder oogenblik gearresteerd te kunnen worden. Kleed u onmiddellijk in wandeltoilet, neem alleen uw kostbaarheden en geld mee en laat al het overige achter; wij moeten onopgemerkt het huis verlaten. Niets mag er op wijzen, dat gij vlucht. Geiz wacht u bij mij.”

Doodsbleek hield mevrouw Schaller zich aan een stoelleuning vast; alles draaide haar voor de oogen. Met moeite kon zij naar haar slaapkamer gaan om toilet te maken. Maar zij haastte zich zooveel mogelijk en in een half uur was zij gereed.

Lurwas bekeek eerst haar kleeding, om te zien of zij er niet opvallend uitzag. Toen het onderzoek bevredigend uitviel, zei hij:

„Hoor nu eens goed toe, u gaat nu met mij naar de auto, die beneden op ons wacht. Daar

stapt u alleen in, ik geef den chauffeur bevel naar Friedrichstrasse no. 74 te rijden. Daar laat u de auto wachten en gaat... het huis heeft aan de achterzijde een tweeden uitgang... naar de Charlottenstrasse.

„Daar neemt u een andere auto en rijdt tot het Tempelhoferveld. Dan gaat u verder naar Schöneberg en moet gij goed opletten — de gelegenheid daartoe is schitterend — of gij door iemand wordt achtervolgd. Maar dat zal wel niet het geval zijn.

„Van Schöneberg uit komt gij naar mijn kantoor. Ik geloof niet, dat men uw spoor kan volgen. Dus... wees nu flink en bedaar, opdat de vermoede politie-agent, die voor uw huis staat, om den tuin wordt geleid.”

Zij verzamelde al haar wilskracht en ging met Lurwas, luidkeels lachend, de trappen af.

De arbeider stond met den chauffeur te praten en laatstgenoemde schrok, toen Lurwas plotseling met mevrouw Schaller uit het huis kwam.

Nu was de advocaat er zeker van, dat de chauffeur door den politieagent op de hoogte was gebracht.

Mevrouw Schaller stapte schertsend in en volkomen op de hoogte van het dreigende gevaar, zei zij met groote zelfbeheersching:

„Dus om drie uur bij Dressel om te dineeren”.

„Om drie uur, mevrouw,” herhaalde Lurwas. „Wij zullen daar in uw aangenaam gezelschap eenige genoeglijke uren doorbrengen. Friedrichstrasse 74!” riep hij tot den chauffeur. „Daar moet gij wachten. Hier zijn tien Mark! Reken verder maar met de dame af.”

Hij wendde zich weer tot mevrouw Schaller, zij reikten elkander nogmaals de hand en daarop reed de auto weg.

Lurwas keek haar als een verliefd minnaar nog langen tijd na. In werkelijkheid echter bespiedde hij den vermoeden politiebeambte, die op eenigen afstand stond. Hij wilde weten, of er misschien een andere auto met een tweeden beambte van politie mevrouw Schaller volgde.

Toen hij echter niets verdachts bemerkte, slenterde hij langzaam de straat over en nam plaats in een elektrische tram, die naar het oosten van de stad reed. Zoo lang hij kon, keek hij vanuit den wagen naar den als arbeider verkleeden agent van politie en hij zag, dat deze een café in de buurt binnen ging, waarschijnlijk om te telefoneeren.

Lurwas was tevreden. Bij de eerstvolgende halte verliet hij de tram en ging nu naar zijn bureau.

Zijn klerk was heden, met het oog op den feestdag, het was Nieuwjaar, niet aanwezig. Een groot aantal felicitatiekaartjes van cliënten en vrienden lag in de brievenbus.

Zonder zich om hun inhoud te bekommeren, ging Lurwas naar zijn privé-kantoor.

Hij had door zijn omgang met Geiz in den laatsten tijd sterk geboemeld, zoodat een groote hoop correspondentie en ander werk op hem wachtten.

Met een ijver, die een betere zaak waardig was, bracht hij orde in den voor hem liggenden chaos van papieren, alle vuile zaakjes, echtscheidingen, bedriegerijen en faillissementen en hij merkte niet, dat het reeds donker begon te worden.

Daar werd op de deur van het bureau geklopt. Hij maakte open en mevrouw Schaller trad binnen.

„Is Geiz hier?” vroeg zij.

„Nee, ik wacht hem elk oogenblik”.

„Eerst volgde mij iemand”, sprak zij, nadat zij had plaats genomen, „toen ik echter over het Tempelhoferveld was gegaan, heb ik niemand meer bemerkt. Gelukkig, dat gij mij tijdig hebt gewaarschuwd. Maar wat moet er nu gebeuren?”

„Geiz vertrekt nog heden met u naar Londen”, zei Lurwas kalm.

„Zonder bagage? Ik heb alleen mijn geld en mijn sieraden bij mij.”

„Men vlucht niet met bagage. Dat is juist een fout van vele menschen. Alleen handbagage! En zelfs die is soms nog lastig.”

Opnieuw werd er op de gangdeur geklopt. Verschrikt keek mevrouw Schaller om zich heen, alsof zij naar een schuilhoek zocht.

Haar angst was echter ongegrond, want het was Geiz, die binnentrad. Hij droeg een handtasche en een plaid in de rechterhand.

Met een gedwongen glimlachje reikte hij mevrouw Schaller de linkerhand en zei:

„Daar zijn we dus. Tot dusverre is alles goed gegaan. Ik ben langs verschillende omwegen naar hier gekomen. Wij kunnen met den elfuurtrein van het station Friedrichstrasse vertrekken. Een vervloekte geschiedenis! Ik ken geen woord Engelsch, behalve beefsteak.”

„Dat is niet erg, Geiz, met het noodige geld in den zak verstaat een Chinees je zelfs.”

„Nu, geld heb ik niet veel,” bekende Geiz. „Ik heb mijn laatste tien briefjes uit de kast genomen en als we het proces niet spoedig winnen, hang ik mij aan den anderen kant van het Kanaal op.”

Geiz loog, toen hij over zijn gebrek aan geld sprak, maar hij wilde zich op die manier tegen de hooge eischen van mevrouw Schaller wapenen.

De politie-autoriteiten, die met de zaak-Schaller belast waren echter, hadden den Nieuwjaarsdag niet ongebruikt laten voorbijgaan.

Terwijl het waardige trio bij Lurwas in het kantoor zat, vernam de commissaris van poli-

tie Thiem van den detective, die bij het huis van mevrouw Schaller de wacht had gehouden, dat deze dame zich sinds den middag niet meer in haar woning bevond.

De agent schilderde het uiterlijk van den heer, die haar had afgehaald en commissaris Thiem herkende onmiddellijk den beruchten „advocaat” Lurwas.

Toen berichtte de beambte verder, dat mevrouw Schaller van uit de auto een rendez-vous bij Dressel om drie uur had afgesproken en dat zij zich in de auto naar Friedrichstrasse had laten brengen.

Een onderzoek bracht aan het licht, dat dit huis, waar een modezaak was gevestigd, een uitgang had in de Charlottestrasse, zoodat er niet veel scherpzinnigheid voor noodig was, om daaruit op te maken, dat de verdachte ontdekt had, dat zij bewaakt werd en haar vervolgers het spoor bijster had gemaakt.

De commissaris ontdekte hierin onmiddellijk de hand van den sluwten Lurwas, den advocaat van vuile zaakjes.

De commissaris dacht eenige minuten na, voordat hij nieuwe bevelen gaf. Tegen de sluwheid van Lurwas waren de ondergeschikte beambten niet opgewassen, hij zelf moest hier optreden.

Hij gaf nieuwe bevelen ter bewaking van de woning van mevrouw Schaller, terwijl hij zelf zich op weg naar Lurwas begaf.

Aan ieder der beambten werd bevolen mevrouw Schaller wanneer zij haar mochten ontdekken, onmiddellijk te arresteeren.

De commissaris maakte hierdoor een grove fout, hij had moeten begrijpen, dat, als mevrouw Schaller door Lurwas was gewaarschuwd en zelfs door hem werd geholpen, zij door een overhaaste vlucht zich in veiligheid zou trachten te brengen.

Om die reden had hij alle beambten van politie, die aan de stations dienst deden, op de hoogte moeten brengen van het signalement van mevrouw Schaller en bevel tot gevangenneming moeten geven.

Deze nalatigheid of het geen rekening houden met de sluwheid der verdachte, moest zijn plannen in de war brengen.

Hij geloofde niet aan een vlucht.

Toen hij voor de hem bekende woning van Lurwas in de Kastanjelaan kwam, bemerkte hij, dat het er volkomen donker was.

Hij wachtte een uur, tot bij tien, en zocht naar de portierster, die hij, onder voorwendsel van dringende zaken met Lurwas, vroeg wanneer deze thuiskwam.

Daar hoorde hij tot zijn spijt, dat hij Lurwas alleen op diens kantoor in de Wallstrasse kon spreken.

Met een binnensmondschen vloek over den

verloren tijd, nam hij een taxi, om zich daaraan te begeven.

Zoals hij reeds gevreesd had, vond hij het huis gesloten en de vensters van het kantoor eveneens.

Besluiteloos wat nu te doen, om zijn doel te bereiken, bleef hij tot elf uur in de buurt van het huis en begaf zich toen zeer ontstemd naar zijn bureau, in de hoop dat zijn beambten meer succes hadden gehad dan hij.

Maar er was geen bericht voor hem gekomen. Degene, die hij zocht, was reeds tamelijk ver van Berlijn verwijderd en zat, onder geleide van Geiz, in den sneltrein naar Vlissingen.

Lurwas was, bijzonder tevreden over de welgeslaagde vlucht van mevrouw Schaller, naar huis gereden.

De portiersvrouw, iemand die reeds voor zakkenrollerij had gevangen gezeten, wachtte hem op. Haar was het late bezoek van den haar onbekenden commissaris van politie opgevallen en met het groote instinct dat de roofdieren der maatschappij voor hun jagers bezitten, vermoedde zij in den bezoeker een „stillen politie-agent”, en dit beteekende stellig het een of andere gevaar voor Lurwas.

Daarom deelde zij hem dit late bezoek mede en beschreef nauwkeurig het uiterlijk van den commissaris.

Lurwas begon spottend te lachen. Hij herkende dadelijk, volgens de beschrijving, den commissaris, die in „Metropol” mevrouw Schaller had bewaakt. Hij bedankte de portiersvrouw en gaf haar twee goudmark als belooning. Daarna begaf hij zich ter ruste.

Den volgenden ochtend werd er tamelijk vroeg aan zijn gangdeur geklopt. Toen hij opendeed, bracht een politie-agent hem een bevelschrift, om zich naar het bureau van commissaris Thiem aan de Alexanderplatz te begeven.

Des voormiddags om tien uur werd hij daar verwacht.

Lurwas begon weer te lachen en ging, nadat hij zeer gerust ontbeten had, naar de Alexanderplatz.

Precies om tien uur stond hij in het bureau van den commissaris Thiem.

Laatstgenoemde echter was wegens dienstzaken afwezig, en in plaats van hem leidde een inspecteur de zaak.

Na een korte begroeting begon deze zijn verhoor:

„Kent u een zekere mevrouw Editha Schaller, geboren Fredlinger?”

Lurwas spitste zijn dunne lippen en antwoordde:

„Ja, ik ben met haar bekend”.

„Waart u gisteren in den loop van den dag in haar gezelschap?”

„Wij spraken met elkander af, elkaar aan een diner te ontmoeten, doch ik kreeg helaas een afzegging”.

De inspecteur keek hem scherp onderzoekend aan.

„Hebt u deze dame sedert dien tijd tot heden niet meer gezien of gesproken?”

„Neen”.

„Neen?”

„Neen, mijnheer de inspecteur”, antwoordde Lurwas op scherpen toon.

„Wij stellen er groot belang in om het tegenwoordig verblijf van mevrouw Schaller te vernemen, en ik hoop, van u nader bericht daarover te vernemen”.

„Het spijt mij, u niet van dienst te kunnen zijn”.

De inspecteur zweeg eenige oogenblikken en bladerde in de voor hem liggende papieren.

Vervolgens zei hij:

„Gij waart op Oudejaarsavond met mevrouw Schaller en een architect, Geiz genaamd, in Metropol. Hoe lang waart ge daar?”

„Ik kan dien tijd niet bepalen, inspecteur. Als men voor zijn genoeg uit is zit men niet met het horloge in de hand”.

„Vandaar reed u naar het Casino?”

Lurwas begon te lachen en antwoordde:

„U bent daaromtrent, zooals ik bemerk, beter op de hoogte dan ik.”

Den inspecteur liet dit ironische antwoord blijkbaar totaal koud.

„In welke verhouding staat de architect Geiz tot mevrouw Schaller?”

Met een minachtend schouderophalen antwoordde de advocaat:

„In een verhouding, zooals er in de stad duizenden zijn, denk ik.”

„Herinnert u zich de woorden die Geiz in Metropol bij het souper tot u sprak?”

Daarop antwoordde Lurwas:

„Daaromtrent kan de kellner der loge u het beste inlichten. Wij waren dronken, de kellner echter niet”.

De inspecteur keek de acten na, hij wist, dat commissaris Thiem de bedoelde kellner geweest was.

Het onderzoek was geëindigd en hij gaf dat door een handbeweging te kennen.

Lurwas vertrok en wanneer de inspecteur geweten had, hoe de advocaat over hem dacht, zou hij niet zeer gevlaid zijn geweest.

Den volgenden ochtend liet Lurwas zijn klerk Krafft, alias Raffles, zoodra deze op het kantoor gekomen was, naar het telegraafkantoor gaan, om te vragen of daar een telegram, poste restante, voor hem gearriveerd was.

Raffles vertrok, maar als de „advocaat” het gelaat van zijn bediende had kunnen zien, zou hij waarschijnlijk ietwat geschrokken zijn.

Raffles had den vrijen tijd gedurende de

feestdagen goed benut. Hij had, zonder zich bekend te maken, de politie verschillende belangrijke diensten bewezen en ook had het niet aan hem gelegen, dat Mevrouw Schaller in gezelschap van Geiz naar Londen had kunnen vluchten. Hij had den commissaris de raad gegeven de verschillende stations met geheime politie-agenten te bezetten, maar de commissaris, waarschijnlijk te trotsch om een idee, dat niet van hem zelf afkomstig was, maar van een amateurje, zooals hij Raffles beschouwde, ten uitvoer te brengen, was daar niet op ingegaan.

Raffles ondervond tot zijn niet geringe vreugde, dat de hooge politie-beambten in de verschillende landen elkander volkomen gelijk bleven. De Deutsche commissaris was niet beter dan zijn Engelsche collega, Baxter.

Niettemin gaf Raffles den moed niet op, om het zaakje tot een goed einde te brengen en hij ging er nu in zijn eentje op uit. Weldra wist hij wat hij weten wilde.

Vandaar, dat hij, toen hij den ochtend na Nieuwjaar op het bureau van Lurwas kwam en bevel kreeg het telegram te gaan halen, zoo geheimzinnig lachte. Door dit bevel kreeg hij ook de bewijzen tegen zijn geachten patroon in handen; dat was nog het eenige, waar hij op had gewacht.

Aan het telegraafkantoor vernam hij, dat er inderdaad een telegram voor Lurwas was binnengekomen en op zijn machtigingsbewijs werd het hem zonder bezwaar overhandigd. Hij maakte het open en een glimlachje speelde hem om den mond. Het luidde:

„Zonder moeilijkheden gelukkig te Londen aangekomen. Gegroet.”

Het volgende oogenblik stond hij voor een ander loket en gaf daar een telegram af, dat hij vooruit in gereedheid had gebracht.

Toen hij dat gedaan had spoedde hij zich naar buiten, riep een taxi aan en reed onmiddellijk naar zijn kostjuffrouw, die hij ruimschoots betaalde en bedankte voor hare goede zorgen.

Met zijn koffers begaf hij zich toen naar een groot hotel in de Friedrichstrasse en wie hem daar een paar uur later uit te voorschijn had zien komen, zou in den eleganten heer onmogelijk den eenvoudigen kantoorklerk Krafft hebben herkend. Niet alleen droeg Raffles thans een keurig grijs costuum, dat hem als aan het lijf gegoten zat, maar ook zijn uiterlijk was geheel anders geworden. Hij kon dat nu gerust doen, want zijn taak was hier afgelopen. Hij had het stelletje schurken ontmaskerd en gezorgd, dat de zusjes Dalkow het haar toekomende in bezit terug kregen.

In een taxi spoedde Raffles zich naar het station, om nog den ochtendtrein naar Hol-

land te kunnen halen, om vanuit Rotterdam naar Engeland te kunnen oversteken.

Intusschen verwonderde Lurwas zich er over, dat zijn anders zoo accurate klerk zoo lang wegbleef.

Toen er verscheidene uren verloopen waren, werd Lurwas zenuwachtig, en ging zelf naar het telegraafkantoor om te vragen, of een aan zijn adres gericht telegram reeds was afgehaald.

De dienstdoende ambtenaar bevestigde dit, en Lurwas ging naar zijn kantoor terug in de hoop, dat Krafft eindelijk was teruggekomen.

Dit was echter niet het geval en de ongerustheid van Lurwas nam in niet geringe mate toe.

Toen het avond was geworden, twijfelde Lurwas er niet meer aan, dat er met Krafft het een of ander gebeurd was.

Hij overlegde eenige seconden, wat hij moest doen, en plotseling kwam hij op de gedachte, dat zijn bureauchef misschien door de politie moest zijn gearresteerd. . . .

Op die wijze hoopte men natuurlijk wat meer van de zaak-Schaller te weten te komen en Lurwas glimlachte onwillekeurig, toen hij bedacht, dat Krafft eigenlijk niets wist, daar al het essentiele van de zaak was behandeld gedurende de feestdagen, waarbij zijn bediende niet tegenwoordig was geweest. Aan het telegram, dat men ongetwijfeld bij hem had gevonden, zouden de politie-ambtenaren niet veel hebben. Geiz of mevrouw Schaller zou wel zoo dom niet zijn geweest het te onderteekenen. Bewijzen kon men hem dus niets.

Terwijl hij aldus zat te peinzen, verdween eensklaps de glimlach op zijn gelaat. Hij vond het toch een onaangename geschiedenis en hij kwam ineens op de gedachte, dat de arrestatie van zijn bediende wel eens om heel andere redenen kon zijn geschied. Hij kende eigenlijk niet veel of liever niets van het verleden van zijn bediende, maar hij kon wel veronderstellen, dat hij niet tot de categorie: heilige boontjes behoorde, want toen hij hem bij zich in dienst genomen had en gezegd had, dat hij hem geen hoog salaris kon geven, maar dat hij, wat hij te kort kwam, maar bij elkaar moest stelen, had de kwiebus heel dom gelachen.

Zou hij. . . . mompelde de advocaat, terwijl hij opstond en naar de brandkast ging.

„Ik heb toch zijn duizend goudmark borgtocht”, mompelde hij in zichzelf en opende zijn brandkast.

„Met dat geld ben ik tegen alle schade ge- waarborgd, en indien de kerel gearresteerd is,

zal ik mij door zijn duizend mark schadeloos stellen.”

Plotseling zette hij groote oogen op.

Het kistje, waarin hij zijn geld bewaarde, was verdwenen.

Op de plaats daarvan lag een briefje, dat Lurwas met bevende handen opende en las:

„U hebt mij gezegd, dat ik mij het overige geld, dat ik voor mijn levensonderhoud noodig had, en dat u mij niet kondt geven, bij elkander moest stelen. Ik ben daarmee bij u begonnen, daar ik lieden van uw soort bijzonder hoog acht.

Ik verblijf met bijzondere „hoogachting”

John Raffles, alias Fritz Krafft.”

Het scheen den advocaat van vuile zaakjes een oogenblik toe, alsof de kamer met hem ronddraaide. John Raffles. . . . dat was de Engelsche meesterdief. . . .

Verstijfd van schrik staarde Lurwas naar de schrijftafel.

Bijna 70,000 Mark, die hij bij uitzondering in huis had gehouden, hadden zich in de schrijfkassette bevonden. En de naam van een commissaris van politie had hem niet zooveel schrik aangejaagd als de welbekende John Raffles.

Lurwas knarstte op de tanden en mompelde: „De duivel hale dien hond.”

Hij kreeg vervolgens zijn hoed, en zonder het kantoor te sluiten, snelde hij naar het hoofd-bureau van politie.

Met een eigenaardig lachje hoorde commissaris Thiem de aanklacht van Lurwas tegen zijn voortvluchtigen klerk Frits Krafft, alias John Raffles aan.

Hij geloofde er namelijk niets van en veronderstelde, dat Lurwas een nieuwen streek uithaalde, om de verzekeringssom uitbetaald te krijgen.

Toen Lurwas met zijn bericht klaar was, vroeg de commissaris hem op ironischen toon:

„Vertel mij eens, bent u tegen inbraak verzekerd?”

„Helaas niet”, zuchte Lurwas.

„Jammer,” spotte de ambtenaar, „dan had ik u namelijk gearresteerd. Nu. . .”, hij maakte een beweging naar de deur — „kunt u weer vertrekken”.

Lurwas sloeg in zijn opgewondenheid geen acht op hetgeen de commissaris zeide. Zich naar de deur wendend, zei hij:

„Sein direct, mijnheer de commissaris. Ik loof 1000 goudmark belooning uit”.

Nu lachte niet alleen commissaris Thiem, doch ook de andere ambtenaren.

Thiem zeide echter: „De belooning is wat laag voor John Raffles; in Londen betaalt men

reeds 5,000 pond, als hij gepakt wordt, doch tot nu toe blijft Raffles een vrij man!"

Dienzelfden dag ontving de hoofd-inspecteur van politie Baxter, de chef van het hoofdbureau Scotland Yard, een expresse brief van den volgenden inhoud:

„Waarde hoofd-inspecteur van politie!

Ik moet u weer eens een genoegzaam verschaffen en uw rustige leventje storen.

Neem onmiddellijk eenige ambtenaren en begeef u naar het Queen-hotel in Norfolkstreet en vraag daar naar een gisteren aangekomen Duitsch koopman, Geiz genaamd. Deze persoon verbergt de door den Pruisischen officier van justitie ge-

zochte mevrouw Schaller; het signalement van genoemde vrouw is reeds telegrafisch in uw bezit gekomen. Buitendien wordt genoemde Geiz verdacht, een diefstal op groote schaal te Berlijn te hebben gepleegd, en zult u bij hem ongetwijfeld papieren vinden, die op deze misdaad betrekking hebben.

Wanneer u voldoende redenen tot verdenking vindt, arresteer hen dan, en zend hen naar den hoofdcommissaris van politie Thiem te Berlijn.

Nadat ik u verzocht heb, de „vloot" voor mij te groeten, verblijf ik met vele groeten aan u

JOHN RAFFLES."

ELFDE HOOFDSTUK.

Slot.

Geiz wilde juist zijn kamer verlaten, om in de restauratiezaal het middagmaal te gaan gebruiken, toen de kellner hem twee heeren aandiende, die hun namen niet wilden noemen en zich niet lieten afwijzen.

Geiz maakte zich eensklaps ongerust.

„Ik ben niet te spreken," antwoordde hij den kellner. „Ge ziet, dat ik wil gaan dineeren."

„Dat heb ik den heeren reeds verteld. Zij dringen er echter op aan, om toegelaten te worden," zei de man.

„Zeg nog eens —"

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt, en voordat Geiz „binnen" kon roepen, werd de deur geopend en de hoofd-inspecteur van politie Baxter, inspecteur Marholm en een agent van politie traden binnen.

Baxter groette den koopman vluchtig en bemerkte, dat zijn opgeblazen gelaatstrekken zich tot een gedwongen lachje vertrokken.

„Ik ben tot mijn spijt verhinderd, mij met de heeren te onderhouden," zei Geiz schor, daar hij door een plotseling gevoel van angst bijna geen geluid kon geven, „misschien op een anderen keer."

„Het doet mij leed," antwoordde Baxter op ijskouden toon, nam een groot stuk papier uit zijn overjas, ontvouwde het en sprak:

„Op bevel van het openbaar ministerie te Berlijn, dat voldoende redenen heeft om u te verdenken de verblijfplaats van de door de politie gezochte mevrouw Editha Schaller te kennen en haar te verbergen, heb ik de opdracht gekregen huiszoeking bij u te doen.

Ik verzoek u, u naar al mijn voorschriften te schikken, zoo niet, dan zult u mij er toe noodzaken de noodige dwangmaatregelen toe te passen.

Vóór alles verzoek ik u, ons inzage te geven van de brieven die u persoonlijk bij u hebt."

Baxter zag, hoe Geiz plotseling een lijk-kleur kreeg.

„Ik protesteer!" riep hij, „ik heb een dringende bijeenkomst en die wanneer ik afwezig blijf, mij een vermogen zou kosten."

Baxter haalde onverschillig de schouders op en antwoordde:

„De bevelen van het openbaar ministerie van Berlijn gaan voor uw persoonlijke belangen. Trouwens, wij zullen u niet lang ophouden. Geef mij uw portefeuille en wat u overigens nog meer aan papieren bij u hebt, dan kunnen wij zoo spoedig mogelijk weer vertrekken."

Geiz hijgde, het zweet parelde op zijn voorhoofd, hij keek naar de deur, alsof hij wilde vluchten.

Toen pakte Baxter hem beet en hij riep tot zijn beambten:

„Fouilleert hem!”

Nu begon Geiz zich te verdedigen. Hij sloeg om zich heen als een razende, zoodat Baxter en Marholm hem met moeite konden vasthouden, totdat de politie-beambte de portefeuille uit den binnenzak van Geiz' overjas had genomen.

Zij waren er door den tegenstand van Geiz volkomen van overtuigd, dat deze een onderzoek van zijn papieren vreesde.

Zoodra hij nu de portefeuille in handen hield, gaf Baxter Geiz aan den politie-agent over.

Geiz keek Baxter als een krankzinnige aan. Toen deze voor de schrijftafel ging zitten, beproefde hij zich opnieuw aan de handen van den beambte te onttrekken.

Met het gansche gewicht van zijn zwaar lichaam wierp hij zich op Baxter en sloeg hem met de vuist in het gelaat. Toen kreeg hij van Marholm een slag met den gummistok over zijn arm. Met een kreet van woede wendde Geiz zich nu tot dezen, doch Baxter kwam zijn secretaris te hulp.

Na een woesten strijd gelukte het hun eindelijk de handen van Geiz te boeien en hem in hun macht te krijgen.

Nu waren zijn krachten uitgeput. Kermend en zuchtend viel hij in zijn stoel neer en staarde wanhopig voor zich uit.

Baxter was weer naar het schrijfbureau gegaan en begon nu de papieren te doorzoeken. Het eerste, dat hij in handen kreeg, was een brief van mevrouw Schaller uit Parijs, die met de laatste avondpost gekomen was.

„Mijn geliefde!

Sedert ik van je weg ben, is het vreeslijk vervelend. Kom heel, heel spoedig, dan zullen wij ons het leven te Parijs recht aangenaam maken. Hopenlijk heb je, wanneer je deze letteren ontvangt, reeds je zuurverdiende millioenen in den zak. Betaal Lurwas in geen geval meer dan dat, wat wij hebben afgesproken.

De dief zal blij zijn, wanneer hij die som krijgt, en zijn bedreigingen, je naar Moabith te helpen, gelden voor hem zelf even goed. Tracht die papieren, voordat je betaalt, terug te krijgen, dan kan hij je verder niets maken. Voor het door hem verlangde bloedgeld kunnen wij een vroolijk leven leiden. Schrijf onmiddellijk terug en kom. Je wordt zoo spoedig mogelijk verwacht door

je EDITHA.”

Baxter lachte tevreden, dat was méér dan hij verwacht had.

„Een nette brief, dien ge daar hebt ontvangen, Geiz!” riep hij uit.

Een tusschen de tanden gemompelde vloek was het antwoord.

Nu kwamen ook nog de stukken omtrent de misdaden, die Geiz tegenover de familie Dalkow had begaan, uit de portefeuille in handen van Baxter.

Daardoor was de arrestatie van den bedrieger gewettigd. Baxter stond op en sprak tot Geiz:

„In naam der wet arresteer ik u, architect Max Geiz.”

Alsof hij met een zweep een slag in het gezicht had gekregen, zakte hij in elkander en terwijl de beambten hem wegvoerden, kwam zijn gansche ruwheid te voorschijn, en razend en vloekend liet hij zich meesleuren.

Baxter verzegelde de in beslag genomen papieren, sloot het huis en reed naar zijn bureau.

.....
Een week later kwam de gearresteerde Geiz te Berlijn aan, en de commissaris van politie Thiem, die denzelfden morgen Lurwas had gevangen genomen, nam nu ook den advocaat in verhoor.

Hoonlachend trad Lurwas binnen en keek zoo onverschillig mogelijk.

De commissaris beproefde hem te overrompelen en zei:

„Uw inhechtenisneming is een gevolg van de arrestatie van den architect Geiz. Volgens zijn verklaring blijkt, dat gij hem in het proces tegen de erfgenamen van Dalkow flink hebt geholpen.”

Maar Lurwas was een veel te slimme vos om zich op zoo doorzichtige wijze te laten vangen.

Hij begon spottend te lachen en zei:

„Gij moet mij eerst voorlezen, wat architect Geiz heeft gezegd.”

De commissaris van politie begreep, dat de kerel zich niet wilde laten vangen en zei dus:

„De acten, die men bij Geiz heeft gevonden, bewijzen, dat gij Geiz bij een groote misdaad behulpzaam zijt geweest.”

„Onzin!” antwoordde Lurwas. „Ik laat mij door u niets wijsmaken. Buitendien weiger ik hier verder iedere nadere verklaring.”

„Goed!” antwoordde de commissaris, wendde zich tot den agent van politie, die Lurwas had binnengebracht, en beval:

„Breng hem weg!”

Op weg naar de cel ontmoette hij Geiz, die naar den rechter van instructie gebracht werd. Voordat de agent het kon verhinderen, riep Lurwas:

„Laat je over niets uit!”

Geiz, die een woedende stier geleek, begon woest te lachen en schreeuwde:

„Ze kunnen mij toch niets doen! Er zijn hoegenaamd geen bewijzen.”

„Zwijg!” riep de agent en duwde hem vooruit.

Op hetzelfde oogenblik vloog hij, door een vuistslag van Geiz, tegen den muur.

„Raak mij niet aan”, brulde Geiz.

Verscheidene agenten kwamen nu toesnelen, en onder hun geleide werd hij voor den rechter van instructie gebracht; deze vertelde hem, geheel en al op de hoogte gesteld door een brief van John Raffles, hoe Geiz Dalkow den inhoud der schuldbekentenis had gedicteerd en hem had gezegd, dat er voor alle zekerheid twee exemplaren van geschreven moesten worden; hoe Geiz op een misdadige wijze had verzuimd, er hem opmerkzaam op te maken, dat op een der schuldbekentnissen het woord „duplicaat” moest staan en eindelijk hoe Geiz, toen Dalkow zijn schuld betaalde, slechts één dezer papieren had overgegeven, alles met de bedoeling om op misdadige wijze te handelen.

Lurwas, zoowel als Geiz, kregen verscheidene jaren tuchthuisstraf, en tandeknarsend vloekten zij, zoodra zij den naam van Raffles hoorden.

Zeer dankbaar waren de dames Dalkow, die nu in het bezit der millioenerfenis van hun vader kwamen, en in het geheim eveneens

hoofd-inspecteur van politie Baxter, die voor de inhechtenisneming van Geiz van den Pruisischen procureur-generaal een vleierend schrijven ontving.

Dit kwam eigenlijk aan Raffles toe, doch daar zijn verblijfplaats onbekend was, kon Baxter het hem niet zenden, en behield hij het voor zich alleen.

Raffles echter gunde hem die eer gaarne. Hij genoot er van, dat hij zijn doel zoo volkomen had bereikt en dat de geheele expeditie hem voor zijn armen een aardig duitje had opgeleverd; hij dacht:

Ik bezit 70,000 mark, heb twee booswichten onschadelijk gemaakt, een onschuldig veroordeelde, Schaller, uit de gevangenis bevrijd, waarheen nu zijn echtgenoot zal gebracht worden, en een paar ongelukkige wezen aan hun rechtmatig eigendom geholpen.

Dienzelfden dag kwamen Charles Brand en James Henderson van hun vacantieverblijven terug en zij hadden hun vriend en meester een heele boel te vertellen van het genoeg, dat zij in dien tijd hadden gesmaakt. Vooral Brand raakte niet uitgepraat en het duurde tot den avond voor Raffles, naar zijn wederwaardigheden in de hoofdstad van Duitschland gevraagd, aan het woord kon komen.

Maar toen hij gedaan had moesten beide mannen met de hand op hun hart verklaren, dat zijn verhaal verreweg het interessantste was.

De volgende aflevering (No. 569) bevat:

DE SCHAT VAN DEN STAAT.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885